

OFENZIVA ČESKÝCH ZEMÍ

JAN KOTOUČ

BROKILON ALTERNATIVA

BROKILON

Jan Kotouč

**OFENZIVA
ČESKÝCH ZEMÍ**

Copyright © 2017 by Jan Kotouč
Cover © 2017 by Tomáš Flak
Map © 2017 by Tereza Kovanicová
For Czech Edition © 2017 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-358-4 (pdf)

Jan Kotouč

Ofenziva českých zemí

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2017

Edice „Brokilon Alternativa“

Vladimír Šlechta: Tajemství Morie
(aneb alternativní Středozeří)

Petra Slováková: Ve službách královny
(aneb alternativní Londýn)

1. Démon z East Endu
2. Čarodějnice z *Lavender Hill* *

Jan Kotouč: České země
(aneb alternativní Česko)

1. Nad českými zeměmi slunce nezapadá
2. Ofenziva českých zemí

Julie Nováková (ed.): Terra Nullius
(aneb alternativní biologie a transhumanismus)

Juraj Červenák: Bivoj
(aneb alternativní Staré pověsti české)

Karolina Francová: Purpurová noc
(aneb alternativní Liberecko)

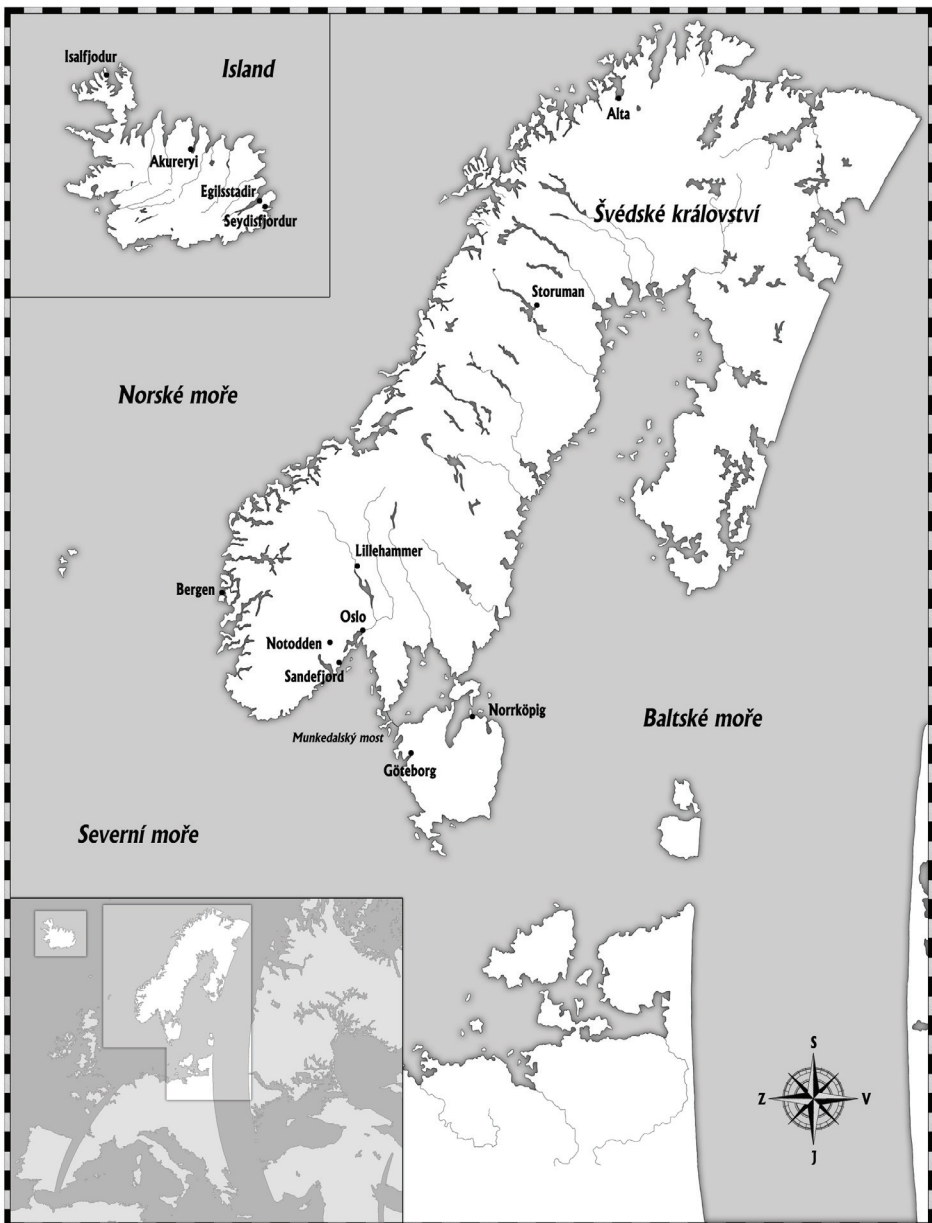
1. *Ve stínu Rudé věže* *
2. *Tisíciletý démon* *

* připravujeme

<http://www.jan-kotouc.cz>
<http://www.brokilon.cz>
<https://www.facebook.com/brokilon>

Věnováno Markétě,
která mě z nějakého naprosto záhadného důvodu
stále ještě nezabila *

** informace platí ke 12. srpnu 2017*

1.

Lukáš Berg se zvolna probouzel, jako když kulisák pomalu odhruňuje oponu, z okna na něj od moře vanul příjemný vánek a chladil jeho zpocené nahé tělo. Zamžoural, pootevřeným okem viděl, že v dálce svítá. Mohlo být tak půl šesté. Převalil se na břicho. Ještě dvě hodiny spánku a potom může v klidu vstát, obléct se, rozloučit se s Lesedi a...

Řev lodní sirény prorazil opar ospalosti s jemností ledoborce projíždějícího arktickou krou a vžitý námořní výcvik, který byl odjakživa součástí Bergova života, způsobil, že se okamžitě posadil.

Mladá černoška ležící vedle něj cosi nevrle zamumlala a přetáhla si polštář přes hlavu. Vzápětí si ale všimla, že Berg je na nohou a obléká se. Zvedla hlavu.

„Luky?“

Tak mu říkala. Uměla poměrně dobře česky, ale některá jména jí dělala problémy, místní lidé pořád lépe vládli angličtinou a afrikánštinou. Měla štěstí, že se nejmenoval Oldřich nebo Břetislav.

„To je z přístavu,“ řekl, zatímco si zapínal košili. „Signál k okamžitému návratu na loď pro všechny námořníky. Musím jít.“

„Musíš odplout?“ zeptala se naprosto věcně. Berg se jí nedivil. Lesedi byla přímá. Vídali se několik posledních týdnů, i když ani jeden z nich by to nepovažoval za vztah. Prostě se vídali a... trávili spolu čas. Lesedi po něm nechtěla žádné peníze, ani žádné protislužby – byť v Novém Durbanu bylo plno dívek, které podobný ostych neměly –, prostě nalézali útěchu v náruči jeden druhého.

„Možná,“ řekl nahlas. „Nevím. Ale málokdy takhle svolávají námořníky, pokud to není něco důležitého. Může se stát, že budu muset odplout.“

A nevrátím se.

Lesedi k němu natáhla ruku a Berg ji políbil.

Žádné složité loučení, žádné srdceryvné projevy. Oba byli dospělí a oba věděli, že tohle jednou skončí. Za pár týdnů jeden na druhého zapomenou.

„Musím jít.“

Pouze přikývla a Berg vyběhl ven.

Ulice se hemžily námořníky z řad důstojníků i mužstva. Hodně z nich vylézalo z hospod a barů, kde zábava běžela až do rána. Pár vycházelo z některých známějších vykřičených podniků. Berg potlačil úsměv, když z jednoho takového podniku zdobeného červenou lucernou uviděl vybíhat kapitána Žilinského. Ten staříčkový velitel lodi *Čáslav* se nezdál.

Lukáš Berg rychle nahodil nepřítomný výraz a kvapně se díval jinam.

V přístavu už čekaly spousty člunů a u plotu postávali stroze se tvářící členové pobřežní patroly. Tihle nešťastní námořníci se vzdyc-ky losovali a měli za povinnost ve městě dohlížet na pořádek, zatímco se jejich kamarádi bavili. Zároveň bylo na nich, aby je tahali z problémů, ideálně tak, aby se to nedomákla místní vojenská policie.

Zbytek pobřežní patroly teď nejspíš běhal po městě a vytahoval z hospod námořníky, kteří byli tak zničení, že ani neslyšeli sirénu.

„Jméno a zařazení... pane nadporučíku?“ zeptal se námořník patroly stroze a vzápětí dodal hodnost, když si všiml frček na zmačkaném límci Bergovy košile.

„Lukáš Berg, *Blaník*.“

„Molo šestnáct, sedmnáct a osmnáct.“ Víc pozornosti námořník Bergovi nevěnoval, hned tam byli další, které musel poslat správným směrem.

Z *Blaníku* tu byla spousta námořníků. Nebylo divu, *Blaník* byl největší lodí, která momentálně kotvila v Novém Durbanu. Větší byly na Jihoafrické stanici jen bitevní loď *Přemysl Otakar II.* a *Jan Žižka* a obě byly momentálně na moři s viceadmirálem Tesaříkem.

U každého mola byla spousta člunů. Další člen pobřežní patroly pomáhal usměrňovat více vrávorající námořníky. Berg si všiml, jak se jeden lodník neudržel a vyzvracel se rovnou k nohám nešťastné patroly.

Není divu, že se tahle služba losuje.

Spatřil dva piloty z *Blaníku*, Brenišina a Darida od torpédových bombardérů, kteří podpírali Lipinského. Berg jim šel pomoci a následoval je do jednoho ze člunů.

Alois Lipinski byl jeho kamarád z perutě B-Delta, ale momentálně vypadal ještě méně osobitě než talíř brokolice.

„Zase agávovice?“

„Hej,“ řekl Brenišin. „Zase to zkoušel.“

Berg nechápal, proč pálené agáve, které v Jižní Africe velice aktivně a akčně začali pěstovat moravští a slovenští námořníci Česko–slovenského království, Lipinskému tak nesedlo. Nicméně Lipinski to viděl jako výzvu a odmítal připustit, že by ho cokoliv páleného mohlo zničit. Byla to pro něj otázka cti, koneckonců to byl Polák.

Člun se odrazil od mola a kormidelník rozjel motor. Plavidlo následovalo skupinu dalších a pomalu pluli k *Blaníku* ukotvenému asi tři sta metrů od břehu.

Mořský vánek nebo možná houpání způsobilo, že Lipinski zase začal víc reagovat a do jeho očí se vrátil lesk. Berg se v první chvíli lekl, že Lipinski v sobě neudrží obsah žaludku jako ten námořník na molu a že Bergovy boty skončí podobně jako nohy člena patroly. Nicméně Lipinski se jen slabě usmál.

„Lukáši!“

„Jo, to jsem já. Jak je?“

„No... bylo líp.“

„Dáme tě do kupy.“

„Nečekal jsem tu... sirénu.“

„To nikdo.“

„Co... co myslíš, že se chystá?“

Berg se podíval směrem k blížícímu se trupu *Blaníku*. „Nevím.“

*

„Můžeme vyplout za dvě hodiny, pane kapitáne, ale *Prostějov* ještě nebyl dotankován. Cisternová loď se s ním teprve spojuje.“

Kapitán Martin Melichar stál ve své denní kajutě nad mapou a pouze přikývl. Fregatní kapitán Jiří Salina, první důstojník *Blaníku*, možná na své hlášení čekal nějakou kulantnější odpověď, ale Melicharův mozek už byl ponořen do nového problému.

„V každém případě, pokud měla rozvědka pro tentokrát pravdu, měli bychom nepřátelský svaz odříznout bez problémů.“

„To ano,“ souhlasil korvetní kapitán Gádos, palubní zakreslovací důstojník, který si u mapy něco zapisoval do notýsku. „Pokud bychom vypluli i za tři hodiny a měli rychlost třicet uzlů, a pokud je časový rozvrh, který dodala rozvědka, přesný, dostihneme je zítra v šestnáct třicet... zde.“ Ukázal na místo na mapě.

„Rozvědka má asi pravdu,“ řekl Melichar. „Měla ji koneckonců, i když do Jižní Afriky plula ruská bitevní eskadra.“

Oba jeho společníci zachmuřeně přikývlí. Od bitvy u Madagaskaru, jak novináři začali říkat střetnutí, kde Česko–slovenské námořnictvo potopilo pět ruských bitevních lodí, uplynulo už devět týdnů. Od té doby došlo ve světě ke spoustě věcí, včetně formálního vyhlášení války mezi Česko–slovenským královstvím a Ruskem. Zároveň tak Jižní Afrika ztratila část své strategické důležitosti. Ať už následující měsíce přinesou cokoliv, rozhodně se nebude znovu bojovat tady. Úspěch Česko–slovenského království a drobná podpora české rozvědky znovu rozdmýchaly nepokoje v provincii Adana v Turecku. To

byl důvod, proč teď byl na pozici admirál Tesařík se svými dvěma bitevními loděmi, doprovodem křižníků a letadlovou lodí *Sokol*, která mířila k Jižní Africe z Dukly, ale byla Tesaříkem povolána podpořit Turecko se svými letadly.

Ale Ruskem okupované Turecko nebylo jediné zrnko sváru. Mnohem akutnější problém – a nebezpečí – pro České království představoval Skandinávský ostrov s okupovaným Švédským královstvím, odkud mohly ruské pozemní bombardéry startovat proti království. Všem bylo jasné, že operace proti Švédsku na sebe nenechá dlouho čekat, už jen pro to, že v Praze léta přebýval švédský král v exilu. Král Tomáš I. – Melicharův švagr – povolal zálohy královské armády, Domovská i Severní flotila zahájily blokádu Skandinávského ostrova a v Dukle se sestavil nový svaz letadlových lodí – pojmenovaný 1. letecký svaz – složený z lodí *Orel* a *Káně* a starší letadlovkou *Liška*, která vznikla z přestavěného bitevního křižníku. K jeho velení byl z Jižní Afriky povolán kontradmirál Šprunc, vítěz od Madagaskaru. Mezitím *Blaník* a dvě lehké letadlové lodě *Čáslav* a *Prostějov* čekaly na rozkazy. Tvrdilo se, že po příplutí *Sokola* budou brzy povolány nazpět do Dukly, ale zatím jejich velitelé nedostali nic oficiálního.

A teď přišla tahle zpráva. Z Tichého oceánu do oblasti míří ruský svaz s jednou bitevní a jednou letadlovou lodí a nejspíš chce proklouznout a zamířit skrz Suez buďto do Nového Sevastopolu, nebo Smolenska.

Admiralita vydala svůj oblíbený typ rozkazu: Zastavit za každou cenu.

„Pořád je nás málo,“ řekl Melichar a jeho tvář se znovu zakabonila. Před měsícem jim sice dorazila nová letadla a piloti na palubě pomalé nákladní lodi narychlo přestavěné na letadlovou doprovodnou loď, ale *Blaník* měl pořád jen šedesátiprocentní stav. *Prostějov* a *Čáslav* přišly v bitvě prakticky o všechna letadla a teď měly sotva sedmdesát pět procent komplementu.

„Pořád je to šedesát letadel u nás, dvanáct na *Čáslavi* a deset na *Prostějovu*,“ řekl Salina. „A máme jen patnáct stíhaček. Zbytek jsou střemhlavé a torpédové bombardéry.“

„Ano... a to bude muset stačit.“

„Může je potom odchytit skupina ze *Sokola*?“ nadhodil Gádos.

„Ano, ale až za Suezem – a už od Velké bouře je Suez dost velké místo, aby nám proklouzli. A potom budou za chvíli pod ochranou pozemních letadel v Sevastopolu. Ne, musíme je odříznout my.“

„Přišly nějaké speciální instrukce od admirála Dobrovského?“ zeptal se Salina.

„Ne, kromě toho, že letecké operace jsou v mojí kompetenci.“ Melichar se ušklíbl. Kontradmirála Dobrovského znal, sloužil pod ním, když tu byl umístěn poprvé, jako kapitán těžkého křižníku *Žilina*. Dobrovský byl tradicionalista, který ani nepředstíral, že rozumí možnostem, které nabízí námořní letectvo. V nepřítomnosti admirála Tesaříka byl nominálně nejvyšším důstojníkem v přístavu, ale ochotně přenechal rozhodování o leteckém útoku Melicharovi.

Byl to zvláštní pocit. Melichar sám ještě před půl rokem palubnímu letectvu moc nevěřil a byl kapitánem křižníku, stejně jako býval Dobrovský.

Nyní je ze mě odborník na letecké útoky. Život je někdy jedna velká ironie.

*

Lipinski už vypadal lépe. Bergovi se s pomocí Jindry Hermana, který měl službu na palubě, podařilo dát velitele roje trochu do pucu. Stačilo ho na půl hodiny zatáhnout po studenou sprchu a potom mu dát sníst miskou syrové kávy.

Ne že by byl teď schopen létat, ale alespoň byl schopen sednout si na instruktáž a plus minus chápat, co se mu říká.

Navíc minimálně pět dalších shromážděných pilotů na tom bylo hůř než Lipinski.

„Pozor!“

Piloti se drápali na nohy, když do kajuty vešel fregatní kapitán Gajdoš, velitel letové skupiny *Blaníku* a velký propagátor střemhlavých bombardérů. Nyní Gajdoš zodpovídal za všechna letadla na palubě.

„Posadte se, pánové, ať se mi tu nezhroutíte.“ Pousmál se a očima přejel i přes Lipinského. „Jak vám asi došlo, vyplouváme a máme cíl.“

Sálem to ani nezašumělo. Všichni tak nějak vytušili, že tohle nebude jen cvičení. Berg se pomalu nadechl. Od chvíle, kdy ležel v posteli s Lesedi a chladil ho mořský vánek, uběhla sotva hodina a půl.

„Rozvědka dostala zprávu, že se sem z Tichého oceánu přes ten Indický přesouvá ruský svaz. Nemá s námi bojovat – alespoň si myslíme, že ne. Nejpravděpodobněji car chce po ztrátě tolika lodí u Madagaskaru posílit své evropské loďstvo. Nepřátelský svaz se skládá z bitevní lodi *Vladimir Kornilov*, letadlové lodi *Smelij* a devíti křižníků. Naším úkolem je odchytit je a potopit. To je vše, co zatím víme. Je to prosté a rozhodně se všichni budeme mít čas vyspat, než přijde na akci.“

Někdo zvedl ruku. Berg nechápal, kdo má takhle po ránu intelektuální kapacitu na dotazy, ale vzápětí mu to bylo jasné a Gajdoš přikývl. „Ano, Bětko?“

Alžběta Severová byla zkušební pilotka, která získala věhlas během bitvy u Madagaskaru, když nastoupila do kokpitu jako náhrada za Bergova mrtvého přítele Honzu Hermana. Noviny jí říkaly „nová Vlasta“. Až se vrátí domů, nejspíš ji nikdo nenechá dál sloužit na palubě, ale zatím tu byla a vzhledem ke ztrátám a nízkým stavům ji Gajdoš nehodlal jen tak nechat na palubě, když mohla létat.

„Pane, to míří do Suez? Tam je to úzké, budou na ráně a admirál Tesařík je kousek odtamtud v Turecku. Proč neplují dál rovně do Atlantického oceánu? Nebo proč to nevzali druhou stranou přes Tichý oceán kolem Mysu Horn nebo Panamským průlivem a potom do Atlantiku a do Ruska?“

„Řekl bych, že možnosti jsou dvě – nebo jejich kombinace,“ řekl Gajdoš. „Čas a ego. Doma se toho děje spousta a car nechce, aby se mu posily někde zdržovaly. A ego... no, myslím, že i po Madagaskaru se Rusové nechtějí jen tak plížit, jako by se nás báli. Nevyhledávají boj, ale ani před ním neuhnout. A třetí možnost je, že z ruského pohledu je to pořád dost malá skupina – byť je v ní bitevní loď třídy

Alexandr Něvský – a tak mohou riskovat její ztrátu. A my jim s tou ztrátou pomůžeme.“

Několik pilotů se uchechtlo a Bětka Severová spokojeně přikývla. Gajdoš se znovu rozhlédl.

„Dobrá, předpokládáme, že ke střetu může dojít nejdřív pozítří, takže probiha, dejte se trochu do kupy. Od zítřejšího poledne budeme vysílat pravidelné hlídky a ty...“

2.

„Už jste se vzpamatovali, pánové?“

Berg nastoupil do kokpitu a usmál se na dva členy posádky svého bombardéru. Otoman, jeho radista, jen cosi zabručel. Kunc, zadní střelec, nadšeně přítakal. Berg si vzpomněl, že Kunc málokdy chodil na vycházky a včera byl na palubě. Na druhou stranu, když už na nějakou šel, stalo se většinou něco... zajímavého.

Zavřel dveře kokpitu a provedl předletovou kontrolu. Tohle letadlo s ním bylo v těžké bitvě a až na pár šrámů bylo v pořádku. Jako vytrvalý válečný oř.

Mechanik pomohl roztočit vrtuli letadla a Berg začal rolovat. Měl to pochybné štěstí, že ho Gajdoš vybral jako jednoho ze tří pilotů určených pro dnešní protiponorkovou hlídku. Zatím nebyli v oblasti, kde čekali přítomnost nepřátelského svazu, nicméně *Blaník* před dvěma měsíci padl do rány ruské ponorce a nikdo tu zkušenost nechtěl opakovat.

Počkal na mávnutí praporkem od signálního důstojníka a potom zrychlil. Letadlo hladce opustilo palubu a začalo nabírat výšku. Další dva stroje ho následovaly. Každý měl svou oblast hlídkování.

„Výborný start, pane nadporučíku,“ řekl za ním Kunc a Berg se pousmál.

„Jo, po těch letech mi to už začíná jít.“

Nebyli ve vzduchu ani dvě minuty, když jeho motor začal škytat. Nepřestávalo to a najednou mu začala selhávat vrtule.

Rozhodl se hned.

„Otomane, volejte loď, máme problémy s motorem a vracíme se na palubu.“

Sotva to dořekl, bylo mu jasné, že to nestihnou. Motor dál vynechával a letadlo začínalo klesat.

„Kurva!“ zavolal za ním Kunc.

„*Blaník*, tady B-Delta 5, krize, krize, krize!“ křičel Otoman do rádia. Vzápětí se už letoun dotkl hladiny.

Rána všechny tři letce bolestivě vrazila do bezpečnostních pásů. Letoun se však po chvíli ustálil na hladině. Věčně se na ní ale neudrží.

„Všichni ven, ven, hned! Doufám, že umíte plavat!“

Dostali se ven. Zatáhnutím za šňůrku nafoukl vestu, kterou měl kolem krku a najednou plaval na hladině spolu s Kuncem a Otomanem a letadlo – jeho letadlo, se kterým prošel bitvou u Madagaskaru – mizelo pod hladinou.

Celé to trvalo sotva pár minut a Berg jen vytrvale klel.

„Myslíte, že nás najdou?“ zeptal se Kunc a Otoman se uchechtl.

„Kolem nás je celý operační svaz, jistě, že nás najdou. Navíc nás celá loď viděla jít ke dnu a...“ Odmlčel se, chtěl něco vykřiknout, ale ani nemusel. Kunc i Berg už koukali jeho směrem a krásně viděli, jak k hladině klesá další letoun.

A když nad tím Berg tak přemýšlel, třetí stroj na obloze nikde neviděl.

„Co se to stalo?“ ptal se Kunc.

„Nevím,“ přiznal se, zatímco šlapal vodu. „Ale právě jsme přišli o letadlo. Naše letadlo! Nebo spíš o tři.“

Zaskřípal zuby. Čekal, že ho někdy sestřelí v bitvě, jako sestřelili Lipinského, ale tohle... Tohle bylo až ubohé.

Byla to iracionální myšlenka, ale nemohl si pomoci. A trochu ho i štvalo, že nebyl schopný přistát na hladině tak, aby se nepotopili. Bylo to naprosto iracionální, a Berg si to uvědomoval, ale to na jeho pocitech nic neměnilo.

Plácali se ve vodě sotva několik minut, než k nim z nejbližšího torpédoborce zamířil člun.

*

„Co se sakra stalo?“

Melichar nechtěl do telefonního sluchátka u své židle na můstku *Blaníku* tak vrčet, ale nemohl si pomoci. Právě jim kousek od lodi spadla tři letadla.

„Nevíme, pane,“ odpověděl nešťastně hlas leteckého důstojníka, korvetního kapitána Páleníka, který měl zodpovědnost za veškerý letecký provoz kolem lodi.

Aspoň, že se mu nesnažil nakecat nějaké blbosti.

„Zjistěte to. Jedno letadlo je nehoda, ale tři... Okamžitě to vyšetřete, vezměte k tomu i fregatního Gajdoše.“

„Ano, pane kapitáne!“

Melichar zavěsil. Tři letadla, jedno bylo torpédový bombardér, dvě střemhlavé. Jedno přežilo bitvu u Madagaskaru, dvě byly zbrusu nové. Od pohledu to nedávalo smysl.

„Všechny letce jsme vyzvedli v pořádku, pane,“ řekl vedle něj Salina u jiného telefonu. „Ale jeden si při nárazu něco zlomil.“

Melichar zabručel. Tohle mohlo pohřbít celou operaci. Letcům se sice víceméně nic nestalo, ale pokud je něco s letadly...

„Okamžitě přerušit všechny lety z *Blaníku*, *Prostějova* i *Čáslavi*. Nic nepoletí, dokud tomu nepřijdeme na kloub. Přišli jsme o tři letadla a je jen štěstí, že jich nebylo třicet.“

*

„Jste v pořádku, kluci?“

Námořní poručík, který čekal na palubě, když jeřáb spolu s člunem vyzvedl i Berga, Kunce a Otomana, se tvářil tak ustaraně, že by se možná zhroutil, kdyby mu někdo řekl, že si ukopl palec.

„Trochu otřesení,“ řekl Berg za všechny.

„Na ošetřovně na vás čeká náš zdravotník! A kuchyně připravuje horký čaj.“

Berg s pomocí dvou námořníků stanul na palubě. Z nasáklé kombinézy mu kapala voda.

„Děkujeme...“

„Čaj bodne,“ souhlasil Otoman.

Poručík kolem nich chodil jako nervózní králík, zatímco je odváděli do podpalubí, potom se najednou zarazil. „Málem bych zapomněl, vítejte na palubě *Dyje*.“

„Díky,“ zamumlal Berg.

*

Nádrže leteckého benzínu se nacházely palubu pod hlavním hangárem *Blaníku*, v obřích nádržích čekalo palivo, až bude moci být nantankováno do přistavených letadel pomocí komplikovaného systému hadic.

Teď se tu kolem nádrží motali upocenění námořníci v nátělnících, které kdysi bývaly bílé. Někteří se pokusili postavit do pozoru, když viděli, že na palubu přišel Melichar, ale kapitán lodi je odmávl rukou.

„Co jste zjistili?“

Jeden z upocených námořníků si otřel obličej a Melichar se navzdory vážnosti situace neubráníl úsměvu. Fregatní kapitán Salina se nebál ušpinit si ruce.

„Je to nádrž dvě a tři, pane kapitáne! Pojdte se podívat!“

Melichar svého prvního důstojníka následoval, překročil dvě natažené hadice, a když se Salina zastavil, další dva námořníci zvedli velké hrdlo další hadice. Třetí dovnitř posvítíl baterkou.

To, co bylo uvnitř, vypadalo jako nějaký chuchvalec špaget poslepaný něčím šedivým.

„To je plíseň?“

„Ano, pane. A je to v celé nádrži, a v té vedle taky. Muselo to být v té poslední dodávce, kterou jsme dostali tankerem. Muselo tam něco být.“

Melichar cítil, jak mu vyschlo v krku. Pokud bylo kontaminované veškeré letecké palivo, museli by se vrátit.

„Co tam mohlo být?“

„Palivo jde kontaminovat řadou způsobů. Pokud se tam dostala nějaká nečistota, jako písek, mohlo vzniknout tohle.“

„A jsou to jenom tyhle dvě nádrže?“

„Nechávám to ještě jednou celé prověřit, ale vypadá to jenom jako dvojka a trojka. Naštěstí jsme poslední dodávkou doplňovali jenom polovinu paliva pro letadla.“ Salina si otřel čelo. „Ztráta těch tří hlídkových letadel možná byla štěstím v neštěstí, pane.“

Melichar nemusel odpovídat. Dokázal si živě představit, co by se stalo, kdyby nařídil letecký útok a letové skupiny ze tří letadlových lodí by se po půl kilometru zřítily do moře. Letadlová loď byla silnou zbraní, ale pouze dokud měla letadla; bez nich byla jen velkým plovoucím cílem.

Navzdory dusnu, které v obřím skladu paliva panovalo, Melichar cítil, jak mu naskočila husí kůže. Kdyby k tomu došlo...

Otočil se na pobočníka, který s ním došel do podpalubí. „Müllere, okamžitě běžte ke spojaři. Kontaktujte Čáslav a Prostějov a řekněte jim, ať prozkoumají palivo a informují nás, jestli je kontaminované.“

„Ano, pane!“

Melichar se otočil na Salinu. „Já se spojím s admirálem Dobrovským a řeknu mu, že jsme našli příčinu problému. Vy dohlédněte na odčerpání paliva ze všech letadel, vyčistěte motory, pokud to bude třeba, a potom je znovu natankujte nekontaminovaným palivem, které nám zbylo.“

„Ano, pane kapitáne.“

Melichar se zhluboka nadechl. Bylo až neuvěřitelné, jak mohl kus nečistoty málem zničit bojeschopnost celého operačního svazu.

*

Berg, Kunc a Otoman měli na sobě čisté šaty, které jim poskytli námořníci z *Dyje*, a teď srkali čaj v palubní jídelně, kde jim společnost dělal zdravotník, dva námořníci a poručík, který je vítal na palubě. Představil se jim jako Kotěra, ale Berg o něm uvažoval jen jako o Kvočně, protože během celé doby, co byli na palubě, kolem nich poskakoval, jako kdyby byl něco mezi ustaranou maminkou a nervózní puberťačkou, která potkala oblíbeného zpěváka.

Bergovi to začínalo lézt na nervy.

Po čaji a horké polévce je odvedli do kajuty, kterou jim narychlo připravili tím, že tři námořníky vystěhovali někam jinam. Kvočna se zuřivě omlouval Bergovi, že nemůže mít kajutu na důstojnické palubě, protože zatím to není možné, ale to Berg přešel mávnutím ruky. Kvočna ho ještě třikrát ujistil, že mu osobně uvolní svou palandu v důstojnické kabině, jakmile bude mít možnost, a nepřijímal „ne“ jako odpověď.

Potom Berg se svou posádkou konečně osaměl.

„Pane nadporučíku?“ zeptal se Kunc pod jeho palandou.

„No?“

„Takže to vypadá, že z útoku asi sejde, co?“

„Rozhodně pro nás,“ řekl z protější palandy Otoman. „I kdyby chtěli, v plné rychlosti se na *Blaník* zpátky nedostaneme a svaz spěchá.“

Berg cosi zavrčel. Nelíbila se mu představa, že bude při náletu sedět na střídačce. Byla to hloupost říznutá nabubřelým egem, ale nechtěl tu jen tak trčet.

Dyje bohužel neměla hydroplán. Kdyby měla, požádal by o něj a přeletěl by zpátky na *Blaník*, potom by už někoho přemluvil, aby se mohl zúčastnit útoku. Ale takhle v plné rychlosti...

Ne, to by šlo těžko.

Zatracená práce.

*

Melichar stál na ochozu u můstku a sledoval překotnou práci mechaniků, jak ze všech letadel na palubě a v hangáru odčerpávají palivo a čistí motory.

Před chvílí přišel signál z *Hradce Králové* a admirál Dobrovský dal najevo, že věří Melicharovu úsudku. Takže činnost byla opět na něm.

„Pane kapitáne, mám signál z *Čáslavi*, preposílá zprávu z *Prostějova* a přidává své hlášení.“

Melichar se otočil ke spojaři, kapitánporučíku Bielskému, a pozvedl obočí, cítil, že teď přijde další špatná zpráva. „Ano?“

„Pane, *Čáslav* má palivo v pořádku, ale *Prostějov* má kontaminované skoro všechny zásoby a rozhodně nemá dost dobrého paliva pro letecký útok.“

Melichar potlačil další zaklení a potom se jen pomalu otočil na pobočníka. „Moje poklona prvnímu důstojníkovi, zakreslovacímu důstojníkovi a leteckému důstojníkovi, ať za mnou přijdou do mapové kajuty. Spojovací, pošlete zprávu *Prostějovu*: ‚Čekat na instrukce‘.“

„Ano, pane!“

Melichar zamířil do kajuty a posadil se nad mapu, která rámcově zobrazovala celý Indický oceán. Po chvíli se k němu připojili jeho důstojníci. Salina byl stále v pracovním.

„*Prostějov* má kontaminované veškeré letecké palivo,“ řekl bez obalu. „Potřebuji vědět, jestli má *Blaník* dost paliva, aby mohl něco přečerpat na *Prostějov* a ještě mu zbylo na vlastní útok. Zároveň potřebuji vědět, jak moc nás zdrží, pokud se zastavíme a budeme přečerpávat palivo.“ Pozvedl ruce. „Nuže?“

Jako první se slova ujal Salina. „Pokud jde o palivo, myslím, že je ho dost. Zbývající nádrže jsou opravdu v pořádku a na *Prostějovu* je pouze deset strojů. Neměl by být problém jim dát dost paliva na dva letecké útoky. Možná na tři. Je otázkou, kolik útoků se nám povede.“

„Myslím, že v nastalé situaci stejně můžeme reálně počítat jen

s jedním a dva jsou spíš záložní možnost. Dobře.“ Melichar se otočil na Gádose. „Jak moc nás to zdrží?“

Korvetní Gádos si něco čmáral do mapy a potom pokrčil rameny. „Pokud to bude trvat dvě hodiny – a spíš méně – můžeme stejně odříznout nepřátelský svaz. Respektive takhle – aby nedošlo k omylu, pane kapitáne – jestliže nepřátelský svaz mineme, nejspíš to dvě hodiny neovlivní.“

„Nebo necháme *Prostějov* vzadu a dožene nás, až bude třeba,“ řekl Páleník. „Palivo mu mohou poslat z Nového Durbanu.“

„To by ho ale zdrželo o víc než den,“ namítl Salina.

„Také mají na palubě jen deset letadel.“

„V bitvách už rozdíl udělalo méně než deset letadel.“ Melichar se podíval na Gádosovy čáry na mapě a přikývl. „Přečerpáme palivo na *Prostějov*, ale pokud se do toho máme pustit, musíme to udělat rychle. Takže pojďme na to!“

*

Berg i na své palandě cítil, jak loď začala zpomalovat.

„Co se děje?“ zeptal se Kunc.

Najednou se *Dyje* začala otáčet. Berg cítil i to.

Seskočil z palandy a vyšel na chodbu, kde málem vrazil do Kvočny.

„Nadporučíku Bergu! Šel jsem zrovna za vámi, dobré zprávy, *Blaník* zjistil, že příčinou vaší havárie – a havárie vašich kolegů, které vylovil *Váh* – bylo kontaminované palivo. *Blaník* má ale zásoby dobrého paliva, a tak může operace pokračovat.“

„A proč zpomalujeme?“

„*Blaník* musí přečerpat palivo na jednu z lehkých letadlových lodí – nevím, jestli *Čáslav* nebo *Prostějov*. K tomu musí zpomalit a naše skupina torpédoborců je kryje.“

Bergem projelo náhlé nadšení jako zásah elektrickým proudem. Musejí zpomalit. *Blaník* přečerpává palivo. To znamená...

„Poručíku Kv... eh... tedy... poručíku Kotěro, potřeboval bych mluvit s vaším kapitánem.“

„Proč? Pokud něco potřebujete, jsem vám k dispozici. Mohu všechno...“

„Ano, ale vy mi nedáte svolení k přepravě zpět na *Blaník*.“

Kvočna na něj hleděl trochu zmateně. Berg si chvíli myslel, že jeho další otázka bude „copak vám se u nás nelíbí?“, ale potom jen přikývl a řekl strohě: „Pojďte za mnou.“

Velícího důstojníka *Dyje*, fregatního kapitána Pekárka, našli na ochozu u můstku s dalekohledem u očí, když sledoval přiblížování dvou letadlových lodí k sobě.

„Pane kapitáne, nadporučík Berg s vámi chce mluvit.“

Kvočna řízně zasalutoval – což se na palubě běžně nedělo – a o krok ustoupil. Pekárek sundal dalekohled a otočil se. „Aha, pan Berg. Rád vás poznávám osobně.“ Podal mu ruku. „Jsem rád, že vy i vaši druhové jste v pořádku. Doufám, že se vám dostalo dobré péče.“

Kvočna ztuhnul, jako kdyby na Bergově další odpovědi mělo záviset, jestli bude hozen přes palubu nebo ne.

„Péče je výborná, pane kapitáne, děkujeme. Ale chtěl jsem vás požádat, jestli byste nás nepřepřavili zpět na *Blaník*. Vzhledem k tomu, že útok bude pokračovat, rád bych se ho účastnil.“

Pekárek se zamračil. „Ale přišel jste o letadlo.“

„Máme spoustu nováčků a náš velitel mnou určitě rád nahradí jednoho ze zelenáčů. Moje zkušenosti jsou značné a rád bych se útoku zúčastnil. Navíc jsem velitel roje a mám zodpovědnost za další piloty.“

To byla pravda. Od bitvy u Madagaskaru fregatní kapitán Gajdoš přeorganizoval perutě a rozdělil druhý roj perutě B-Delta, který se skládal z Berga, Lipinského, Hermana a Hradce. Berg opět převzal velení druhého roje s Alžbětou Severovou na svém křídle, která stále pilotovala stroj zesnulého Hermana. Lipinski a Hradec se přesunuli do téměř zdevastovaného třetího roje, kde Lipinski převzal velení, jakmile z Dukly dorazila nová letadla.

Pekárek nejspíš argument se zodpovědností za další piloty chápal víc než cokoliv jiného – Berg si vzpomněl, že *Dyje* je vlajková loď

8. skupiny torpédoborců, což znamenalo, že Pekárek kromě své lodi velel i čtyřem dalším, a kdyby se *Dyje* potopila a on přežil, musel by pokračovat ve velení skupině z paluby jiného torpédoborce.

Zároveň měl asi trochu dojem, že Berg zveličuje svou důležitost, což byl naprosto přesný odhad, ale Bergovi to v tuto chvíli bylo srdečně jedno.

„Dobrá, máme k dispozici člun. Byl jsem jako poručík na palubě *Praotce Čecha*, když váš otec zatočil se Španěly. Byla to pro mě čest a pro vás to rád udělám.“

Poznámka o Bergově otci ho nenaštvala tak, jak by myslel. Rozhovory, které vedl s kapitánem Melicharem, mu pomohly – a nejenom s ním. Když Berg po bitvě vylezl ze své ulity, zjistil, že zdaleka ne všichni jeho otce bezmezně obdivují a ne všichni se diví tomu, co za odporného člověka ve skutečnosti byl. Pekárek byl evidentně jeden z jeho obdivovatelů, ale v Lukáši Bergovi to už nevyvolávalo ty mrzuté stavy jako před pár měsíci.

„Děkuji, pane kapitáne,“ vysoukal ze sebe.

Pekárek mu znovu stiskl ruku. „V pořádku, hodně štěstí.“

*

Námořník na palubě *Blaníku* zkušeným okem zamířil a vystřelil na palubu *Prostějova* harpunu s přivázaným lanem. Na druhé straně kovový hrot neškodně přistál na palubě menší lodi a místní námořníci lano rychle uchytili. Záhy se po lanu natáhli i pro tlustou hadici. Námořníci pod přísným okem důstojníka s telefonním sluchátkem u ucha hadici napojili k jiné, která vedla až k nádržím v podpalubí.

„Můžete čepovat,“ řekl důstojník svému protějšku na druhé lodi a ciferník u hadice začal ukazovat tlak.

Mezi dvěma kolosy proplul člun vyslaný z *Dyje*.

*

Berg sledoval nataženou hadici a uvědomoval si, že svého času sloužil na obou těchto lodích, *Prostějově* i *Blaníku*. Otoman se vedle něj zavrtěl.

„Co mohlo to palivo tak zničit, pane nadporučíku?“

Berg pokrčil rameny. „Ledasco.“

„Možností je spousta,“ řekl před nimi Kunc. Námořník Kunc byl z nich nejmladší a na rozdíl od Otomana nepokládal službu u námořnictva za celoživotní kariéru, jenom si chtěl odkroutit čtyři roky služby a pak jít na univerzitu studovat biologii. Občas dával své znalosti rád na odív.

„Spousta organických věcí může poškodit letecký benzin. A nejménom to. Písek nebo voda motory zanesou úžasně. A slyšel jsem, že je to možné udělat i cukrem.“

Berg pozvedl obočí. „Cukrem?“

„Ano, pane. Cukr. Stačí ho málo, aby to zničilo motor. Když jsem byl kluk, jeden náš soused se tak pomstil chlapovi z naší vesnice, že ho... no, já ani nevím, za co se mu mstil. Ale nasypal mu do nádrže auta trochu cukru. Auto ujelo pár desítek metrů a zastavilo se. Žár motoru z cukru udělal obří karamelku a ta vám motor zalepí. Četníci z našeho souseda potom nebyli nadšení.“

„No, naštěstí cukr asi do nádrže jen tak nespádl,“ řekl Berg, když člun přirazil ke kýlu *Blaníku* a muži se začali stavět na nohy a přesouvat k tenkým schůdkům, které vedly po celém trupu až na palubu. „Hlavně že to neodskákala všechna letadla.“

*

„Takže jestli tomu dobře rozumím, Bergu, vy jste přišel o letadlo, málem jste se i se svou posádkou utopil, vylovili vás potápěči, máte štěstí, že jste nedostal zápal plic – i když na ten ještě může dojít – a i tak jste se rozhodl vrátit k nám, protože strašně chcete letět?“

Hlas kapitána Melichara zněl spíš pobaveně než našťavaně. To bylo dobré znamení. Přivítal je všechny tři rovnou u přístupového žebříku na palubu; kousek od nich stále probíhalo přečerpávání

paliva. Melichar byl tedy pobavený, vedle něj stál fregatní kapitán Erik Gajdoš a ten měl naproti tomu tvář nečitelnou.

„Pane kapitáne, usoudil jsem, že moje schopnosti budou v nadcházejícím náletu přínosem.“

Melichar se podíval na Otomana a Kunce.

„Poddůstojníku Otomane, námořníku Kunci, také se za každou cenu toužíte zúčastnit náletu?“

Kunc mlčel. Otoman odpověděl všeříkajícím: „No...“

„To jsem si myslel.“ Melichar se otočil zpět na Berga. „Takže myslíte, že jste tak nepostradatelný?“

Berg ani nehnul brvou, ale dalo mu to práci. „To já posoudit nemohu, svůj názor, že budu užitečný, jsem už řekl.“

Melichar si ho ještě chvíli měřil a potom se otočil na Gajdoše. „No, vy jste velitel letecké skupiny, fregatní, je to na vás.“

Gajdošovy nečitelné oči se zabodávaly do Berga. Než však stihl cokoliv říct, odkudsi zprava někdo směrem ke kapitánovi zavolal pomocí amplionu. „Přečerpávání dokončeno, pane kapitáne! Můžeme odpojovat!“

Melichar bez dalšího slova vyrazil směrem k hadicím. Osobně hodlal dohlížet na odpojování.

Berg najednou zůstal s Gajdošem sám. Tedy Otoman a Kunc stáli pořád za ním a snažili se být neviditelní.

„Podporučík Feke je pořád dost velký zelenáč a po rychlém nástupu na loď mu bylo ještě hůř než Lipinskému,“ řekl nakonec Gajdoš. „Myslím, že byste mohl nasednout do jeho letadla a vést dál druhý roj. Co říkáte?“

Berg se usmál jako děčko a hned si v duchu vynadal, že se neovládl. „Ano, děkuji, pane.“

Gajdoš mrkl na Otomana a Kunce. „Ale myslím, že si můžete vzít Fekeho radistu a střelce. Zkušenost se jim hodí.“

Teď pro změnu byli nadšení Otoman a Kunc.

3.

Jídelní stůl v přepychové admirálské kajutě na palubě bitevní lodi *Vladimir Kornilov* si svým bohatým zdobením a luxusem v ničem nezadal s leckterým šlechtickým sídlem. Kontradmirál Carského námořnictva Alexej Leonidovič Gajdar si na tyto drobné radosti života potrpěl. Trávil na moři většinu svého dospělého života a nehodlal slevovat ze svých návyků a požadavků na klid při panských radovánkách, do kterých nepochybně patřilo i nějaké to vkusné stolování.

Proto, když se ozvala siréna bojového poplachu, Gajdar nejprve zavrčel a potom to opeřil několika výrazy, které by si za klobouk nedal ani mužik.

Jeho pobočník prozíravě vstal, doběhl k nástěnnému telefonu a zvedl ho. „Tady admirálova kajuta, co se děje?“

Chvíli poslouchal a Gajdar zapomněl na své klení, když se pobočníkovi z tváře vytratila barva. „Rozumím,“ řekl prázdně, položil telefon a zvedl hlavu ke svému admirálovi. „Hlídka na torpédoborcích zpozorovala velké množství letadel, vaše blahorodí. Alespoň padesát, spíš více.“

Gajdar se zvedl, jeho sluha byl už u něj a odsunul mu židli. Admirál

si z límce strhl bílý ubrousek a naposledy se zadíval na talíř a úžasné pelmeně, kterých se nestihl ani dotknout.

„Jdeme na můstek!“

*

„Všem strojům, tady velitel útoku,“ ozval se z Bergových sluchátek fregatní Gajdoš. „Máme je přímo pod sebou. Minimálně sedm cílů, křižníky a mezi nimi bitevní loď! Střemhlavé bombardéry jdou první.“

„Toufare, řekni druhému roji, ať mě následuje,“ oslovil Berg nového radistu. Oba jeho letci byli nováčci stejně jako jejich běžný pilot. Berg pro ně teď víc dělat nemohl. Letěl za velitelem perutě, kterým se po bitvě u Madagaskaru stal nově povýšený kapitánporučík Trojánek. Všechny stroje začaly nalétat k cílům na hladině.

Viděl pod sebou sedm lodí, dvě byly malé, nejspíš torpédoborce. Zbýlých pět bylo výrazně větších, křižníky, ale podle Gajdoše mezi nimi byla jedna bitevní loď. Jedna, někde...

Berg měl s identifikací cílů často problémy, ale teď jen následoval Trojánka v letadle B-Delta 1.

Protiletadlová palba ožila, ale Rusové se za tu krátkou dobu od bitvy u Madagaskaru nepoučili a palba byla sporadická a neefektivní.

„Shodit náklad!“ rozkázal B-Delta 1.

Berg poslechl.

*

Admirál Gajdar stál na můstku za zády velitele lodi, kapitána prvního ranku Frunzeho, a snažil se neskřípat zuby, když viděl, jak kousek před nimi na palubě těžkého křižníku *Taganrog* vykvétají výbuchy.

„Museli si ho splést s bitevní lodí,“ řekl Frunze s dalekohledem u očí. „*Kornilov* je určitě jejich hlavní cíl.“

„Možná se domnívají, že by *Kornilova* nepotopili,“ řekl Gajdarův pobočník plný naděje, ale Gajdar se na něj jen otočil a Frunze se neubráníl zavrčení.

„Proč? U Madagaskaru potopili pět našich bitevních lodí a z toho dvě byly třída *Něvský* jako *Kornilov*. Proč by se báli *jedné* téhle lodi?“

Pobočník na kapitána navzdory své hodnosti hleděl dost nevrle, jako by ho chtěl obvinít z poraženectví. Gajdar mu ale věnoval jeden přísný pohled a mladík se rychle stáhl. Gajdar neměl sám Frunzeho příliš v lásce, ale tady nebyl čas na žádné námořní intriky, na kterých stála celá jejich služba na Dálném východě. Vypukla válka a je převeleli do válečné zóny.

A posádka křižníku *Taganrog* už měla skoro dobojováno, uvědomil si, když sledoval palubu vzdálené lodi. Musely ji zasáhnout nejméně čtyři letecké pumy a celá paluba byla nyní v plamenech.

„Další letadla!“ zvolal kdosi.

Tato mířila přímo na *Kornilova*.

*

Fregatní kapitán Erik Gajdoš se usmál, když skrz mířidla sledoval palubu bitevní lodi. Peruč *Delta* udělala chybu a naletěla nejdřív na křižník, ale s tím se počítalo a příliš to nevadilo. Gajdoš s *B-Epsilon* teď má pod sebou přímo bitevní loď, a kdyby ji nesložili, za ním letí další dvě peruč torpédových bombardérů.

A za nimi směs torpédových a střemhlavých strojů z *Prostějova* a *Čáslavi*.

„Tady *B-Delta 1*, vypustit náklad podle uvážení!“

Neviděl zásah své pumy, ale když znovu zvedl stroj a otočil se, zahlédl na palubě lodi plameny.

Potom přišly na řadu torpédové bombardéry.

Kde je ale ta jejich slibovaná letadlová loď?

*

„Potřebujeme letadla!“ štěkl kdosi na můstku *Kornilova*.

Admirál Gajdar si otřel luxusním kapesníkem pot z čela a podíval se na kapitána Frunzeho. „Zamiřte s lodí na levobok, kapitáne. Signál

pro ostatní křižníky, rozestoupit! Porušit formaci. Individuální obrana!“

Frunze nepřemýšlel, zda je to dobrý rozkaz nebo ne, upřímně si ani sám nebyl jistý. Ale dostal rozkaz a okamžitě ho přeposlal dál. On sice byl velícím důstojníkem *Kornilova*, ale Gajdar byl admirál, on tu byl od toho, aby rozhodoval, kde a s kým se bude bojovat. Frunze mohl rozhodovat pouze o tom, *jak* se to provede.

„Torpéda ve vodě!“ zvolal kdosi, ale to už se *Kornilov* znovu několikrát otrásl a Gajdar upadl a jeho pobočník ho jen taktak zachytil.

Na palubě přistály další dvě letecké pumy.

*

Berg obhlížel spoušť, kterou po sobě zanechali.

Bitevní loď byla v plamenech a nepřirozený náklon napovídal, že se z toho už nedostane. Křižník, na který shodil bomby jeho roj a vedoucí roj Trojánka, byl prakticky totálně zničený. Další se potápěl a dva další byly rovněž v plamenech.

Ale nikde nebyla ta letadlová loď, na kterou měli narazit.

„Tady B-Delta 0, velitel útoku,“ ozval se Gajdoš ve sluchátkách. „Kdo ještě neshodil bomby či torpéda, čekat. Někde je tu letadlová loď. Musíme ji najít.“

Ozval se další hlas.

„Veliteli útoku, tady P-Alfa 1, máme palivo už jen asi na čtvrt hodiny.“

Berg neznal velitele letové skupiny na *Prostějově*, který promluvil. Celá osádka letadel z *Prostějova* byla zničena během bitvy u Madagaskaru, nikdo z Bergových přátel tam nepřežil a nová letová skupina byla plná nováčků.

„Pokud máme patnáct minut, budeme pátrat patnáct minut,“ rozhodl Gajdoš.

*

„Pane, musíme zamířit na pomoc ostatním!“

Kontradmírál Carského námořnictva Vasilij Jerin se nevlídně podíval na kapitána lehkého křižníku *Kinburn*, jež nesl jeho vlajku.

„Nejspíš stále nechápete rozkazy Stavky, kapitáne,“ zavrčel. „Naším cílem je dostat se do Sevastopolu. Nezdržovat se a nebojovat. Navíc admirál Gajdar dal rozkaz každé lodi pokračovat individuálně. A to nemluvím o tom druhém rozkazu, který pravil, že nesmíme letadlovou loď *Smelij* vystavovat přímému nebezpečí.“ Pokynul k oknu na pravoboku, kde plula výrazně větší letadlová loď, jedna z pouhých pěti v Carském námořnictvu.

„Ale můžeme ji zde nechat a sami se vypravit pomocí ostatním?“

„A jak to uděláme? *Kornilov* se potápí – sám jste mi tu zprávu ze *Sv. Andreje* četl! *Taganrog* a *Berislav* jsou v plamenech, *Perun* se už potopil. Nepřátelská letadla, která tam zůstala, teď krouží nad oblastí a hledají nás. Ne, nemůžeme se tam vypravit.“

Chápal, jak se jeho vlajkový kapitán cítí. Moc dobře to chápal. Každý námořník na palubě *Kinburnu* viděl na obzoru ten černý dým, který vycházel z lodí, na nichž sloužili jejich kamarádi.

„Na *Smelim* jsou stíhačky,“ zkusil to naposledy kapitán, „mohli bychom je vypustit proti nepřátelským bombardérům.“

„To ale není naše práce a rozkazy nám to vysloveně zakazují. Je mi líto, Ivane Iljiči, musíme plnit rozkazy.“

Otočil se na svého osobního radistu. „Signál pro celou skupinu: plnou parou vpřed, žádné zdržování.“

„Ano, vaše blahorodí.“

Jerin se pomalu nadechl a znovu pohlédl na kouř, který sálal z jihozápadu. Ano, tady nic nezmůžou. Měli vlastně štěstí, včera celý svaz tankoval, kdyby je napadli při doplňování paliva z cisternových lodí, dopadlo by to nepochybně mnohem hůř.

Měli z Dálného východu doplout severním mořem. To by stálo i za to zdržení. Ale svaz VI-8, kterému velel Gajdar, tou dobou plul kolem Austrálie a Stavka rozhodla, že bude lepší je rychle dopravit do

Sevastopolu. Navíc nechtěli, aby se hrdé Carské námořnictvo muselo někde potají plazit.

Jerin si odfrkl. Ano, dopadlo to asi dobře. I když ne pro admirála Gajdara.

Jen ho zajímalo, kdo je ten viceadmirál Nikitin a proč k rozkazu připsal ten doplňující rozkaz, že letadlová loď *Smelij* musí proplout i za cenu ztráty bitevní lodi.

4.

„Vítejte, admirále Nikitine.“

Car Petr IV. si svého nejnovějšího hosta změřil pátravým pohledem a viceadmirál Sergej Vasiljevič Nikitin pokorně sklonil hlavu.

„Je mi ctí, že jste mě pozval, Vaše Veličenstvo.“

„Vaše zásluhy mám stále v povědomí.“

Nikitin zvedl hlavu a car mu pokynul, ať přistoupí ke stolu, kde už čekali další dva důstojníci a členové Stavky.

Maršál Dmitrij Sergejevič Kazarov byl nejvyšším velitelem Carské armády a zároveň ministrem války. Na Nikitina se příjemně usmál. Neměl ho v lásce, stejně jako většina členů Stavky, už od chvíle, kdy začal Nikitin otevřeně zpochybňovat zavedené postupy Carského námořnictva. Nicméně po událostech v Mosambickém průlivu během bitvy u Madagaskaru dal vývoj událostí Nikitinovi bolestivě za pravdu a nejen to, „staré metody“ způsobily smrt carova synovce, zatímco Nikitin toho osudného dne dosáhl jediného ruského vítězství, když osobně převzal velení letadlové lodi *Slava* a nařídil rychlý letecký protiútok, při kterém jednu českou letadlovou loď potopil a druhou poškodil. Na katastrofickém výsledku bitvy to nic nezměnilo,

ale car si pamatoval, kdo dosáhl vítězství. A stejně tak si pamatoval, kdo způsobil smrt jeho synovce. Admirál Alexandr Barzov byl odeslán na Sibiř a jen s velikým štěstím – a carovou milosrdností – se neocitl v oprátce. Byť car dal jasně najevo, že své rozhodnutí může ještě přehodnotit.

Celá Stavka nyní pozorovala vycházející hvězdu Sergeje Nikitina, kterému car naslouchal a který prosazoval stále víc změn. Kazarov byl v první řadě pragmatik, dokázal poznat, kterým směrem vítr fouká, a rychle přijal všechny nové doktríny.

Velkoadmirál Leonid Kravčuk nebyl z Nikitina tolik nadšený, ale plnil carův rozkaz, který mimo jiné zahrnoval okamžité zastavení stavby čtyř nových bitevních lodí třídy *Alexandr Něvský* a jejich přestavbu na letadlové lodě.

Odmítal ale předstírat, že je teď Nikitin jeho nejlepší kamarád, a zabořil do něj oči.

„Doufám, že se vám líbila inspekce loděnic, Dmitriji Sergejeviči.“

„Ano, překvapila mě rychlost, s jakou se dělníci pustili do práce,“ řekl Nikitin neutrálně. „Osobně jsem strávil několik dní s hlavním konstruktérem a promýšleli jsme, jak nejlépe na trup *Něvského* postavit letovou palubu a hangáry. Vycházeli jsme z toho, jak je koncipovaná naše třída letadlových lodí *Strjela*, i z toho, co jsme se naučili v Mosambickém zálivu.“

Kravčuk se stále mračil. „A co jste se naučili?“

„Můj pobočník odevzdal vašemu pobočnickovi kompletní zprávu, Leonide Michailoviči,“ řekl Nikitin odměřeně. „Má třicet osm stran. Myslím, že nemusíme Jeho Veličenstvo zatěžovat takovými detaily.“

Kravčuk stále propaloval Nikitina pohledem a zdálo se, že by ze všeho nejradši viceadmirála stáhl z kůže. Ani zmínka o carovi ho neutišila. „Doufám, že se váš plán s přestavbou lodí osvědčí. Protože o bitevní lodě přicházíme i nadále.“ Poklepal na list papíru, který byl položen na stole. „Tohle přišlo před třemi dny z Indického oceánu. Češi potopili bitevní loď *Vladimir Kornilov* a tři těžké křižníky. Ale určitě vás potěší, že letadlová loď *Smelij* proklouzla a už míří do

Nového Sevastopolu.“ Řekl to skoro jako obvinění. „Byl to váš plán poslat sem svaz co nejrychleji. A váš plán, který říkal, že *Kornilov* má sloužit jako návnada k odvedení pozornosti od *Smeliho*, pokud to bude třeba. No, třeba to bylo a *Kornilov* je ztracen!“

Car tentokrát věnoval odměřený pohled oběma mužům. Kazarov zůstal taktně stranou.

„Veloadmirál má pravdu, že se to zdá jako vysoká cena, viceadmirále Nikitine,“ řekl téměř vlídně, čekal na jeho reakci.

Nikitin potlačil nutkání olíznout si rty.

„Vaše Veličenstvo, situace v Mosambickém průlivu – naše oči-vidná *prohra* v Mosambickém průlivu – hovořila jasně. Musíme mít vlastní námořní letectvo. Momentálně i se *Smelim* máme všeho všudy pět letadlových lodí, tři větší pro šedesát letadel a dvě menší pro třicet. Přestavby bitevních lodí nám proti Česko–slovenskému království poskytnou velkou sílu, ale nové letadlové lodě nebudou hotové dříve než za rok, možná za rok a půl. Čtyři lehké křižníky jsou přestavovány na lehké letadlové lodě, ale i ty budou hotové nejdříve za devět měsíců a spíš později. Pokud chceme nějak Česko–slovenské námořnictvo pokořit, musíme využít letadel a musíme jich využít co nejdříve.“

„Máme pořád dvanáct bitevních lodí,“ řekl Kravčuk. „Vaše Veličenstvo, stále trvám na tom, že bychom měli koncentrovat celé naše námořnictvo – včetně všech lodí z Dálného východu – a jednoduše udeřit proti Dukle a Drážďanům. Češi se chystají podniknout akce proti Švédsku a už teď podporují povstalce v Turecku. Udeřme na ně přímo.“

„A potom co?“ zeptal se car.

To Kravčuka znejistilo. „No... pokoříme jejich námořnictvo, i kdyby nám jejich letadla potopila další lodě, máme jich dost! Potom budeme zase vládnout mořím.“

„A potom co?“ opakoval car svůj dotaz. „Češi nás možná pokořili, ale tohle není válka o prestiž. My jsme nechtěli Jižní Afriku kvůli pokoření Česko–slovenského království, ale kvůli půdě. Té mají Češi dost – doma, v Africe, v Americe u pobřeží Blue Ridge. My

toho potřebujeme výrazně víc a nemáme. A čím víc našich lidí bude hladovět, tím ochotněji budou poslouchat bludy těch zatracených bolševiků.“

„Naše ekonomika nakonec zvítězí. Bolševici jsou jen banda křiklounů, kterou měla armáda už dávno zlikvidovat.“

Carův pohled ztvrdl. „Leonide Michailoviči, doufám, že nezapomínáte, že jsem se ohledně přestavby našich lodí již rozhodl. Nebo že jsem se rozhodl podpořit plán, se kterým přišel admirál Nikitin.“

Kravčuk během několika sekund viditelně pobledl. „Omlouvám se, Vaše Veličenstvo.“

„Další postup ve válce závisí na spoustě věcí,“ řekl car a stiskl tlačítko na stole. „Ať sem přijde ministr zemědělství.“

Kravčuka ta náhlá změna tématu úplně zaskočila. „Ministr zemědělství?“

Ale to už komorník uvedl dovnitř vysokého a vychrtlého muže s cvikrem a bradkou. Nikitina napadlo, že tento hubeňour nepůsobí zrovna přesvědčivě, pokud má zajistit, aby lid nehladověl.

„Vítejte, Sergeji Ivanoviči,“ oslovil ministra. Ministr předvedl podobnou úklonu jako Nikitin. Dále mluvil Kazarov.

„Velitele námořnictva jistě, znáte, že? A toto je viceadmirál Sergej Vasiljevič Nikitin. Admirále Nikitine, toto je ministr zemědělství Sergej Ivanovič Miljukov.“

„Je mi ctí, pane. O vašich udatných činech v Mosambickém průlivu jsem slyšel už mnoho.“

Nikitin stroze přikývl. Stejně jako Kravčuk, ani on nevěděl, proč tu je ministr zemědělství. Ale Kazarov to nepochybně věděl a car nechal mluvit jeho.

„Sergeji, řekněte prosím admirálům to, co jste řekl nám.“ Než mohl ministr začít, velitel armády se na své dva námořní kolegy podíval. „Pokud řešíme, jakým způsobem – a jak dlouho – můžeme vést válku, je nutné zvážit i trochu širší otázky. Překvapivě nejde jen o to, jaké množství obyvatel zasytí naše současná zemědělská výroba, ale je tu i otázka, jak ji zefektivnit. A to je něco, co se tuče s válečnou výrobou. Prosím Sergeji Ivanoviči.“

Nikitin pořád nerozuměl, o co jde, ale car je vyzval, aby se kolem velkého stolu posadili, a ministr zemědělství spustil.

„Je to jednoduché, pánové. Jak jistě víte, značná část naší zemědělské výroby je závislá na dovozu z Turecka a také částečně ze Švédska. Maršál Kazarov mi celou situaci objasnil. I kdybychom Švédsko proti českým útokům udrželi, a kdybychom uklidnili situaci v Turecku, je pravděpodobné, že boje zabrání letním sklizním, způsobí ztrátu úrody... nebo úroda rovnou připadne nepřátelské straně. A potom nastane zima a při ní mohou zahynout další statisíce našich lidí. Ne, při ní *zahynou* další statisíce lidí. Možností je několik, osobně jsem se odhodlal navrhnout,“ poněkud úkosem pohlédl na cara, „obchod s Čínou. Koupit si zásoby obilí od Číňanů.“

„Nikdy,“ řekl car a nikoho to nepřekvapilo. „Pro Rusko je lepší, když zemře pár desítek tisíc nevolníků, než kdybychom dali najevo slabost a nakupovali obilí od těch šikmookých opic. A to platí i pro nakupování od Čechů.“

„Druhou možností,“ pokračoval Miljukov, „je zefektivnit zemědělskou výrobu. To problém částečně oddálí, *částečně*. Jídla nebude všude dostatek – ani zdaleka –, ale přeci jen to situaci zlepší. Vymysleli jsme totiž účinné chemické hnojivo, které vychází z nitrátů, konkrétně z dusičnanu sodného. S tímto hnojivem je úroda výrazně lepší.“

Nikitin pořád nevěděl, jak to souvisí s jejich vojenskou situací. Kravčuk to evidentně také nechápal.

„Dobrá, to hnojivo vypadá jako užitečná věc, pane ministře, ale co to má společného s naší strategickou situací?“

Miljukov se usmál. „Protože dusičnanu sodného máme velmi omezené množství. Získává se těžbou klencového minerálu zvaného nitronatrit. A toho máme v Rusku málo, nejvíc ho je v Jihoamerické lidové federaci – konkrétně v Chile, proto se mu také říká chilský ledek – a potom v Kalifornské republice. Měli bychom ho dost na pokrytí naší zemědělské výroby, ovšem dusičnan sodný se používá i k výrobě výbušnin. Pokud čekáme dlouhou válku, musíme přejít na válečnou výrobu a produkovat spousty munice, nábojů do děl a leteckých bomb. A všechny potřebují dusičnan sodný.“

Kravčuk už mlčel a i Nikitin pomalu přikývl.

„Takže chápete naše dilema, pánové,“ řekl car. „Pokud budeme kompletně přecházet na válečnou výrobu, nebudeme moci hnojit pole. Možná bychom z toho dlouhodobě vyšli dobře, ale krátkodobě máme zase možnost odvrátit hladomory. O pár nevolníků víc nebo míň sice potenciál matky Rusi nezmění, ale mám obavy z nepokojů.“ Rozhlédl se po důstojnících. „Bitvu u Madagaskaru jste prohráli, pánové...“ Nikomu neuniklo, že řekl *jste*, nikoliv *jsme*. „Teď musíme vymyslet, jak postupovat dále. Je červenec, za měsíc je sklizeň a potom brzy přijdou mrazy. Takže zásadní otázka zní: Jak ušetřit Česko–slovenskému království zdrcující úder do zimy?“

Carovy oči spočinuly na Nikitinovi. „Admirále, vy máte plán na další postup, můžete nám ho předložit.“

„Bude mi ctí, Vaše Veličenstvo,“ řekl Nikitin a přemýšlel jak začít. Měl rámcový nápad. „Jak už zde padlo, základní výhoda Čechů je, že na rozdíl od nás mají velké zásoby obilí a dalších potravin. Nejen doma, ale i v Jižní Africe, na pobřeží Blue Ridge a obchodem získávají něco málo ze spřátelených zemí. Češi jídlo spíše vyvázejí, než že by ho sami potřebovali. To je stejná výhoda, jakou proti nám měli Číňani. Od té doby, co jsme při Velké bouři přišli o Ukrajinu, jednoduše nemáme pořádnou obilnici. Nicméně místo toho, abychom se dívali na to, co nám chybí a co je naše slabina, může být lepší soustředit se na to, čeho mají nedostatek Češi. A když ne nedostatek, tak na čem jsou závislí.“

„A to je?“ vyzval ho Kravčuk.

„Ropa. Sedmdesát procent veškeré ropy, kterou má Česko–slovenské království, pochází z těžařských plošin v Baffinově zálivu. Měli i nějaké v Severním moři, ale o ty se postarali Španělé během Česko–španělské války a podle reakcí Čechů je patrné, že je to jejich slabé místo. Vzhledem k napětí s Ruskem další plošiny v Severním moři nebudovali a šli dál. Něco dováží i z Afriky a pobřeží Blue Ridge, ale tam se většina těžařských zařízení teprve buduje.“

Kravčuk se mračil. „Ale Baffinův záliv je hodně daleko. Už jsme je zkoušeli napadnout. Vyslal jsem tam svaz křižníků ze Severomořské

flotily hned, jak jsme se dozvěděli o vaší porážce u Madagaskaru, ale česká Severní flotila je odřízla. Plošiny jsou moc vzdálené pro ponorky a obecně celý severní Atlantik je české území, i když se nám to nelíbí. I kdybychom tam vyslali celou Severomořskou flotilu ze Smolenska, Češi se o ní dozvědí včas na to, aby se nám postavili do cesty, a pak to bude jen velké kdo z koho a vlastně se to nebude lišit od mého návrhu jednoduše zaútočit na Drážďany a Duklu.“

„Neříkám, že to bude lehké, ale ropa je něco, na čem je Česko–slovenské království závislé. Když to řeknu ošklivě, naši vojáci dokážou pár dnů bojovat bez jídla. Ale české lodě nedokážou bojovat bez paliva.“

Kravčuk pomalu přikývl. „Je to ale hodně rámcový nápad. Jak byste se k těm plošinám chtěl dostat? Svými letadlovými loděmi?“

„Rozhodně to stojí za zvážení.“

„To také nepůjde,“ ozval se maršál Kazarov. Na rozdíl od Kravčuka nicméně vypadal zamyšleně. „I letadlová loď by musela doplout alespoň do dánského průlivu, než by mohla její letadla odstartovat. A v celé oblasti je tolik českých torpédoborců a ponorek, které mají základnu v Ilulissatu... ne, Sergeji Vasilijeviči, myslím, že tohle není řešení.“

Nikitin sám netvrdil, že tohle je spásný nápad. Tvrdil však, že ropa je česká slabina. „Ano. Ale je otázkou, jestli to nestojí za risk. Češi v Mosambickém průlivu také riskovali. Kdybych uspěl, získáme proti Čechům velkou páku. Velice ochotně a rychle uzavrou mír, protože lodě a letadla bez paliva jim budou k ničemu. Potom jim můžeme prodávat naši ropu výměnou za jejich obilí a bude to z pozice síly. I kdyby na to nepřistoupili, nebudou mít čas vést dlouhou válku. Budou mít větší nedostatek než my dusičnanu sodného,“ kývl na ministra zemědělství, který zde stále zůstával, ale zdálo se, že veškeré ty vojenské rozhovory jdou mimo něj a ani ho nezajímají.

Car zvedl ruce dlaněmi vzhůru. „Pánové, můžete o tom diskutovat, ale pravda je taková, že do zimy nezbyvá mnoho času, a pokud chceme nějakou operaci uvést do chodu, musíte ji dát dohromady co

nejdříve.“ Úkosem pohlédl na Kravčuka. „A nesmíte se nechat sva-
zovat konvenčními postupy. Ne teď.“

Všichni si všimli, že car Petr IV. zdůrazňoval *musíte a nesmíte*.

Kazarov zvedl ruku. „S vaším dovolením, bych k plánování přizval
jednu další osobu, Vaše Veličenstvo.“

„Beze všeho.“

*

V této části Moskvy bylo plno šlechtických sídel. Většina baronů,
hrabat a knížat měla svá panství někde daleko za ruskou metropolí,
ale zároveň měla svůj městský dům, aby mohli být nablízku carovi.
Spousta z nich zde trávila většinu času.

Jednou z takových byla baronka Světlana Andrejevna Kozlova.
Tato pětáctýřicetiletá vdova měla sice rozsáhlé panství po manželovi
poblíž Tomsku a její bratr měl neméně honosné venkovské sídlo
poblíž Ufy, což byla obě velmi bohatá místa, která se rozrostla při
velkém zprůmyslnění Sibíře po Velké bouři. Kozlova nicméně zůstá-
vala v hlavním městě. Nijak nevybočovala z řady. Její sousedé a ná-
vštěvy viděli přesně to, co se od podobné dámy čekalo. Samotářská
vdova, která vládne domácnosti pevnou rukou, je přísná na služeb-
nictvo, nechodí často na plesy a do společnosti. Těšila se přízni cara
a šuškal se, že občas dochází za maršálem Kazarovem, velitelem
Carské armády. Povíдалo se, že Kazarov, ač ženatý, pro ni má zvlášt-
ní místo ve svém srdci a často ji na svůj úřad zve, aby mu dělala
společnici.

Její služebnictvo o tom ovšem pochybovalo. Kozlova nebyla ani
během svého manželství dáma, která by se těšila velké přízni mužů,
a dlouho se povíдалo, že je frigidní. Její dvacetileté manželství s plu-
kovníkem Kozlovem nepřineslo žádné děti a Světlana Andrejevna
podle všeho měla větší potěšení z mlácení služek rákoskou než z pří-
tomnosti svého muže.

Nyní Světlana Andrejevna seděla ve své studovně a četla listiny,
které měla rozložené na velkém dubovém stole, jenž se k dámě příliš

nehodil. Ozval se zvonek. Kozlova zvedla hlavu od listin a sundala si brýle.

„Dále.“

Dovnitř vstoupila Naděžda, její nejmladší služka.

„Omlouvám se za vyrušení, milostpaní. U brány je auto a v něm nějaký muž. Říká, že jde o váš odvoz. Vaši společnost prý vyžaduje sám.“

Měla sklopené oči. Nikdo nevěděl, co měla Kozlova v listinách na stole. Naděžda slyšela historku o služce, která byla zvědavá a přečetla si kus listiny, kterou měla její paní na stole. Tu služku nechala ubít holí k smrti.

Naděždě se nemůže stát, že by omylem něco přečetla, byla naprosto negramotná, stejně jako většina barončina služebnictva. Kozlova tomu dávala přednost.

„Dobrá.“ Kozlova vstala. „Řekněte jim, že přijdu za deset minut. A pošlete do mé ložnice Alexandru, aby mi pomohla se převléknout.“

„Ano, milostpaní.“

Světlana Andrejevna Kozlova složila listiny do úhledných desek a svázala je úhlednou mašlí. Kdyby Naděžda uměla číst a odvážila se na desky podívat, viděla by na jejich hřbetě nápis OPERACE DOMINO.

*

„Baronka Kozlova, Vaše Veličenstvo.“

Car i zbývající tři důstojníci vstali, když do místnosti vešla dáma. Nikitin si jako první věc uvědomil, jak obyčejně tahle žena vypadá. Naprosto běžná šlechtična, které je přes čtyřicet, vylepšuje svůj vzhled líčením a snaží se stále motat v důležitých společenských kruzích.

Jenže zdání klame. Nikitin už o ní slyšel a věděl, že tahle žena poslala na smrt dost možná víc lidí než on coby kapitán *Chersonu* při bitvě se třemi čínskými bitevními křižníky. Kozlova neměla oficiálně žádnou roli v jakékoli složce vojenské hierarchie Ruského carství.

Neoficiálně však byla náčelnicí plánování pro carskou vojenskou rozvědku a osobně dohlížela na provedení operací. Za posledních osm let tato nenápadná šlechtična nemilosrdně připravovala plány na likvidaci carových nepřátel a dohlížela na jejich vykonání. Proslýchalo se, že otrávení půdy na hranicích mezi Ruskem a Čínou carovi poradila osobně.

V jedné věci ale vlastně neobyčejně vypadala. Tam, kde jiné šlechtičny měly naprosto prázdný výraz tupé obličáčky plesů, v očích Kozlové plál oheň, který jako by poháněl její neuvěřitelnou inteligenci.

Kozlova se ke dvoru možná přidala jako manželka plukovníka Carské armády, ale záhy si vydupala důležitější postavení, než měl její muž. Když plukovník Kozlov padl na rusko–čínské frontě, ani nemrkla a pouze doporučila carovi, jaká má provést další opatření.

Kozlova byla jedno z geniálních dětí, matematický génius. Zároveň byla chladnokrevná a nemilosrdná. To bylo něco, co Nikitinovi dělalo starosti, ale chápal, že ať už je to dobře nebo špatně, někoho, jako je ona, Rusko potřebuje.

„Vítejte, Světlano Andrejevno,“ pozdravil ji car a ona se uklonila.

„Je mi ctí, že tu mohu být, Vaše Veličenstvo.“

„Posadte se.“

Baronka poslechla a usadila se vedle maršála Kazarova.

„Měla jste čas projít si návrhy plánu Domino?“ zeptal se car vlídně. Vlídňěji, než jak mluvil s jakýmkoli důstojníkem.

„Ano, Vaše Veličenstvo, nicméně je to všechno velmi nejasné. Musím si osvěžit spoustu faktů a potom se nad tím zamyslet. Ve vojenských otázkách samozřejmě potřebuji poradit.“

„To naprosto chápeme, Světlano Andrejevno,“ řekl Kazarov vlídně.

„A chápeme, že nejraději přemýšlíte sama. Můj štáb už na tom také pracuje, ale víme, jakou máte pověst. Nuže, co potřebujete vědět?“

Kozlova pokynula sluhovi a ten na stůl položil desky s jejími poznámkami.

„Spoustu věcí.“ Otočila se na Nikitina a navzdory létům zkušeností cítil viceadmirál neuvěřitelný chlad, který z těch očí sálal. Z téhle ženy šel větší strach než z čínského bitevního křižníku.

„Admirále Nikitine, říkal jste, že vaše letadla mají dolet maximálně čtyři sta padesát námořních mil – což je osm set deset kilometrů, jestli se nepletu,“ věděla, že se neplete, „jaká je možnost zvýšit jejich dolet?“

Nikitin přikývl. Už nemyslel na její oči, ale na praktické stránky svého plánu. „Moc alternativ není. Naše současné bombardéry Galkin mohou sice mít přidané palivové nádrže, ale to zvýší dolet pouze o...“

*

Služka Naděžda klečela na tvrdé zemi ve sklepení městského domu baronky Kozlové, po tvářích jí stékaly slzy a tiše vzlykala. Šaty měla vysvlečené přes hlavu a visely jí na natažených svázaných rukách připoutaných k háku na stěně.

Záda i zadek měla zarudlé od úderů barončiny rákosky.

Další rána. Naděžda vyjekla a Kozlova cítila příjemné opojení.

„Nic neslyším.“

„Dvacet devět,“ pípla Naděžda.

Další rána.

„Třicet.“

Tohle byl opravdu klid na přemýšlení, který baronka potřebovala. Španělští toreadoři se před býčím zápasy touží pomilovat, carští důstojníci se před bitvou opijí, ona dělala toto, když potřebovala přemýšlet. Maršál Kazarov jí zadal důležitý úkol, ten nejdůležitější, a bylo na ní, aby přišla s řešením, se kterým si armáda a námořnictvo nevěděly rady. To byla její práce. Kozlova byla nejvyšší autoritou plánovacího oddělení vojenské rozvědky, a i když tento odbor měl svého vojenského velitele, Kozlova byla *de facto* hlavou a nejlepší plánovačkou. Byla expert na neobvyklé techniky likvidace nepřátelských agentů, sabotáže nebo vyvolávání nepokojů v nepřátelských zemích. Manželství s plukovníkem Kozlovem ji už kdysi zavedlo do vojenských kruhů, kde si řada důstojníků všimla její bystré mysli a inovátorských nápadů, které byly v operačním oddělení rozvědky žádané více než ve vojsku.

Kozlova se tak rychle dostala na vrchol. Geniální mysl a nápady vedly k mnoha úspěchům a o její schopnosti měla zájem vojenská rozvědka i civilní kontrarozvědka Ochranka. Milovala tu práci, kterou jí osud dal, vymýšlení nápadů, které jí dává moc nad jinými lidmi, i nemilosrdnost, kterou dokáže spustit.

Další rána.

„Třicet jedna.“

Další.

Naděžda neříkala nic, už jen vzlykala. Kozlova si povzdechla. Byla to jedna z nových služek, ještě si nezvykla, že při bití musejí počítat. Však se to časem naučí. Ona jí to nebude po každé druhé ráně připomínat.

Začala rány sázet mnohem rychleji a Naděždin řev ji pouze vyburcoval k vyššímu úsilí.

Musela se soustředit. Plán, se kterým přišel admirál Nikitin – a který maršál Kazarov pracovní nazval Operace Domino – měl spoustu nedostatků. Nebyla voják ani námořník, ale právě díky tomu viděla souvislosti, které ostatní často nepostřehnou.

Severní Atlantický oceán byl plný českých lodí. To bylo dané. Nechápala výhody a nevýhody toho či onoho typu lodí, ale chápala, že dostat se k české ropě v Baffinově zálivu bylo konvenční cestou skoro nemožné. Baffinův záliv se nacházel mezi Grónskem a Kanadou, to bylo příliš daleko i pro ruské ponorky. Nedostaly by se tam, nejbližší základny měly ve Švédsku, a pokud byl Kazarovův odhad správný, o Švédsko se brzy začne bojovat. I kdyby ponorky pluly ze švédských vod, nevystačí s palivem a posílat jim tankery bylo nemožné. Carské námořnictvo mělo několik velkých cisternových ponorek, ale ani ty by neměly dostatečný rádius. Navíc, i kdyby se ponorky dostaly k cíli, přímo kolem českých ropných plošin byly protiponorkové sítě a spousta torpédo-borců.

Odložila rákosku u padesáté rány. Naděžda se zimničně chvěla, slzy jí tekly dál a tiše plakala.

Kozlova odložila tvrdý kus dřeva na stůl a vzala důtky. Naděžda

její pohyb zachytila, ale vzmohla se jen na tiché. „Milostpaní, prosím ne.“

„Počítej,“ nařídila a udeřila. Naděžda vyjekla, ale dostala ze sebe přiškrcené „Jedna“.

Další rána.

„Dvě.“

Možná byl opravdu funkční Nikitinův plán s letadlovými loděmi, ale i ty se musely dostat hodně daleko. A pokud si Češi budou uvědomovat nějakou hrozbu, bude to hrozba letadlových lodí. Čili, i když jsou teď Nikitinovy lodě bezpečně ukryté v přístavu Narjan-Mar v Pečorském moři v chladných arktických vodách u severního Ruska, nepochybně je Češi cestou odhalí a zaměří se na ně. Letadlové lodě samy o sobě mohly nadělat spoustu škody. Rozhodně se nevyplatí používat Nikitina jako návnadu. Alespoň ne návnadu, která musí být spolknuta. On může mít vlastní bojový úkol, který může uspět nebo neuspět, ale v každém případě odláká pozornost Česko–slovenského námořnictva. Ale pozornost od *čeho*?

Musela si to v hlavě zjednodušit, uvědomila si u osmého úderu, když Naděžda opět v agónii přestala počítat.

Potřebují zničit česko–slovenské ropné plošiny v Baffinově zálivu. Pár plošin tam měli i Skoti, ale Skotské království bylo českým spojencem, takže tam nehrozí, že by je mohli nějakým úskokem obrátit proti Čechům. Z druhé strany je Britské Dominium sídlící v Severní Americe. Mezi nimi a Čechy je větší napětí, obzvláště od chvíle, kdy Češi získali državy u pobřeží Blue Ridge a uzavřeli smlouvy s některými americkými republikami vzniklými na území bývalých Spojených států. Ale všechny tyto země přistupovaly ke konfliktu mezi Česko–slovenským královstvím a Ruskem jako spíše neutrální pozorovatelé. Možná by šlo mezi nimi vyprovokovat konflikt, ale to by se rozhodně nestihlo do několika měsíců. Cokoli vymyslí, musí být poměrně rychle proveditelné. V Americe měla dost skupin volných agentů a žoldáků, které by sice mohla pro něco využít, ale ti nedoplavou k ropné plošině. Ne, musí to být v jádru vojenské řešení, ale jaké? Palubní letadla tedy nejsou možná. Pozemní dalekonosné

bombardéry potřebují mnohem větší letiště a nemohou odstartovat z letadlových lodí, ani kdyby se neměly vracet.

Nemůže to být útok z moře, tak musí být ze vzduchu, ale dálkové strategické bombardéry vyžadují pevninu a velké letiště a nejbližší je ve Švédsku. Kde jinde by mohly...

Kozlova se zarazila s dŕtkami napřaženými k dalšímu úderu. Náhle se jí v hlavě objevil nápad. Zatím stále jenom nápad, ale věděla, že to bude nápad, který povede k řešení. Promítla si do své geniální mysli mapu severního Atlantiku. Ano, to by šlo. Ale jak? Musí se tam nějak dostat a...

Musela nad tím ještě hodně přemýšlet, ale věděla, že tohle byla stopa, která povede k řešení.

Sklonila hlavu. Naděžda už přestala vzlykat, prosit i počítat. Posledních několik úderů – Kozlova ztratila přehled o čase – se vůbec nehýbala. Omdlela. Po holých zádech jí tekla krev z několika otevřených ran.

Baronka odložila dŕtky na stolek a dolila si z krásné konvičky, kterou jí věnem dal před mnoha lety její bratr, čaj. Usrkla a potom zazvonila na zvonek, který měla vedle šálku.

Franz, její švýcarský majordomus, se objevil během minuty. „Zvonila jste, milostpaní?“ Spoušť ve sklepení ho nijak nepřekvapovala. Věděl, jak jeho paní tráví volné chvíle a co praktikuje, když potřebuje přemýšlet. Zároveň se nebál, že by si paní baronka někdy takhle vylila vztek na něm. Už dávno si všiml, že preferuje děvčata do dvaceti let.

„Ano.“ Ukázala na stále nehybnou Naděždu. „Odvaž ji a odnes nahoru. Polij ji vodou, ať se vzpamatuje. Potom sem přiveď Alexandru.“

„Ano, milostpaní.“

Zatímco Franz pracoval, Kozlova si pořádně protáhla prsty, dopila čaj a potom vzala do jedné ruky dŕtky a do druhé rákosku. Má před sebou ještě spoustu přemýšlení, tak čím začne?

*

Car opět čekal ve svém válečném štábu spolu s Kazarovem, Kravčukem a Nikitinem. Nikitin se v carově přítomnosti stále cítil nesvůj, ale čistě pracovní nádech schůzek, které tu probíhaly poslední týden, mu připomínal hlavně porady admirálského štábu a občas se mu i dařilo nemyslet na to, že je zde v přítomnosti nejvyššího vládce vší Rusi.

„Baronka Kozlova.“

Car zůstal sedět, ostatní muži uctivě vstali. Kozlova udělala drobné pukrle, ale téměř nezpomalila, blížila se k carovi plná energie, jako člověk, který není ani schopný se zastavit fyzicky, stejně jako není schopný zastavit svůj mozek.

„Baronko, pochopil jsem, že pro nás máte odpovědi,“ řekl císař vlídně.

„Ano, Vaše Veličenstvo.“ Sluha, který tiše vstoupil za ní, položil na stůl desky s nadpisem OPERACE DOMINO.

„Nalezla jsem řešení pro zničení českých ropných plošin. Bude k tomu potřeba skupina dalekonosných armádních bombardérů, jedna z našich skupin agentů v Severní Americe, oddíl výsadkářů a Severomořská flotila – včetně letadlových lodí admirála Nikitina.“

Velkoadmirál Kravčuk se zase začal mračit. „A co je klíčem?“

„Island.“

Mračení se prohloubilo. I Nikitin se zarazil. Island po Velké bouři sice přišel o hlavní město a zároveň s Dánskem přišel i o panovníka, ale nyní z něj byla soběstačná země, které se díky rybolovu a chovu ovcí užívala sama a dokázala i obchodovat. Bohatší obyvatelé Evropy a Severní Ameriky tam dokonce cestovali za turistikou. Před třiceti lety proběhly nějaké pokusy připojit Island ke Švédskému království, ale jinak to byla samostatná země, která byla dost daleko, aby kohokoli zajímala. I Češi raději umístili svou základnu ponorek a torpédoborců do grónského Ilulissatu než na Island, který po zatopení Keflavíku a Reykjavíku přišel o svůj nejdůležitější přístav a obyvatelstvo se částečně přesunulo do vnitrozemí.

„Island má klíčovou polohu a i přes jeho nedostatečně rozvinutý

průmysl – oproti Rusku – je na něm spousta letišť, protože je leteckou křižovatkou mezi Evropou a Severní Amerikou,“ pokračovala Kozlova neúprosně. „Zároveň nemá žádnou armádu a je neutrální. Můžeme získat letiště, na němž naše dálkové bombardéry doplní palivo a budou pokračovat dál do Baffinova zálivu. Tam udeří. Důležité ale je, aby se jim to povedlo během několika náletů, protože celá operace bude muset být provedena v rámci velice krátké doby.“

Kravčuk to už nevydržel. „Ale jak chcete dopravit jakékoliv invazní síly na Island? Ta oblast je hluboko v teritoriu, které budou kontrolovat Češi, a určitě se k nim v obraně připojí i Skoti s tím svým malým ostrůvkem, který zbyl z Británie. Na Island se s armádou nedostaneme, a i kdyby, pro Čechy bude snadné ho udržet.“

„Kdo mluvil o invazi a udržení? Chceme jen letiště a to ještě dočasně. A prosím, nepřerušujte mě, velkoadmirále.“ Kozlova se znovu otočila směrem ke stolu s mapou Evropy a severního Atlantiku a píchla prstem do Švédského království. „Plán se skládá z několika kroků. První je, že začneme posilovat Švédsko. I když bude těžko udržitelné, musíme dát jasně najevo, že ho hodláme bránit. K tomu v rozhodující chvíli vypluje i Severomořská flotila a admirál Nikitin. Češi pochopí, že naším hlavním cílem je Švédsko. Zároveň se posílí naše jednotky v Turecku. Tím povedeme operace na dvou frontách; přesně to, co bude nepřítel očekávat. Jak je vám určitě jasné, Island vlastně nikoho nezajímá. Ani naše nepřátele. Jakmile bude protivníková pozornost soustředěna na Švédsko, my z letišť ve Švédsku vyšleme na Island výsadek. Maršál Kazarov mluvil o tom, že máte nějaké vojáky, kteří jsou schopni skákat na padácích z letadel rovnou do boje. Paragány. Vyšleme je v první vlně na Island zajistit jedno klíčové město. Předtím už tam budou operovat naši agenti ze Severní Ameriky, kteří připraví půdu a dohlédnou na výběr cíle. Jakmile paragáni zajistí letiště, přistanou tam naše bombardéry. Doplní palivo a vydají se do Baffinova zálivu. Letadla, která shodila paragány, budou muset také přistát, nebudou mít dost paliva na cestu zpátky. Celá operace na Islandu může trvat pouze několik dnů. Potom se naše bombardéry i paragáni stáhnou.“

Hrozbu budou představovat české letadlové lodě, ty mohou rychle vyrazit Islandu na pomoc, proto bude nutné, admirále Nikitine, aby je vaše letadlové lodě zaměstnaly. I kdyby se české lodě odpoutaly a mířily hned na Island, bude jim to trvat. Během té doby mohou naše bombardéry nerušeně ničit ropné plošiny.

Problém bude s municí a palivem, vše musí být ideálně připraveno už na místě. Nicméně i to je něco, co lze vyřešit. Mezi našimi přístavy – hlavně v Mezeni – a Islandem, konkrétně městem Seydisfjódur na východním pobřeží, probíhá obchod a Ochranka sleduje i několik skupin pašeráků, kteří odtamtud občas pašují zboží nebo i lidi utíkající před zákonem. Tyto pašeráky můžeme využít. Na Islandu je i jedna texaská ropná společnost, která by mohla být nakloněná naší operaci. Toto jsou dvě věci, které mohou spustit okamžitě. Vojenská připravenost bude na vás.“

Zmlkla a pohodlně se opřela do křesla. Čekala. Nikitin se se zájmem podíval na cara. Ten mlčel. Kazarovovi se to nejspíš líbilo. Kravčuk byl nečitelný.

Nakonec se jako první osmělil Nikitin. „To je... rozhodně zajímavý plán, Světlano Andrejevno. Je riskantní.“

„Riziko je zanedbatelné. Pokud neuspějeme, přijdeme pouze o pár tisíc vojáků a pár desítek letadel.“ Naklonila hlavu. „Přesný počet je asi na vašem odhadu.“

Kazarov se uchechtl. „To ano, ale také budeme muset bránit Švédsko a ti vojáci i letadla by se nám mohli hodit.“

„Švédsko je ztracené tak jako tak. Ale čím déle si Češi budou myslet, že se ho chceme držet, tím lépe.“

„Ve Švédsku máme přes sto dvacet tisíc vojáků.“

„A pokud Švédsko padne a ti vojáci se dostanou do zajetí, budou to Češi, kdo je budou muset krmit, zatímco Rusko bude mít o sto tisíc hladových krků méně.“ Otočila se na cara. „To je další výhoda, Vaše Veličenstvo.“

Car téměř uznale pokýval hlavou a potom se otočil na Nikitina. Viceadmirál cítil jeho pohled. „Admirále, jak jsou na tom cvičení vašich letadel?“

„Nechávám to v rukou kontradmirálu Godonovovi, museli jsme vymyslet kompletní novou doktrínu a v mnohém se inspirovat od Čechů. Naše letadla nejsou primárně dělaná na torpédové a střemhlavé útoky, ale piloti cvičí neustále.“

„Vezmu vás za slovo.“ Otočil se na baronku. „Pokud teď zahájíte operaci se svými agenty, kdy očekáváte výsledek?“

„Operace bude připravena do šedesáti dnů.“

Znovu pohled na Nikitina. „Admirále, budou vaše lodě a letadla připravená do šedesáti dnů?“

Nikitin potlačil polknutí. *Smelij* ještě ani nedoplul do přístavu, ještě nezjistil, v jakém stavu jsou jeho letadla, ještě...

„Ano, Vaše Veličenstvo, budeme připraveni.“

„S paragány to bude horší,“ řekl Kazarov upřímně. „Nikdy jsme netrénovali na velký seskok a většina jednotek pouze prošla výcvikem, ale slouží stejně jako pěchota. Spoustu z nich posíláme do Turecka. Pokud...“ Zmlkl, když si všiml carova upřeného pohledu. „Ano, budou připraveni do šedesáti dnů, Vaše Veličenstvo.“

„Dobrá,“ uzavřel car. „Děkujeme, Světlano Andrejevno, tímto schvaluji operaci Domino.“

5.

Viceadmirál Jaroslav Tesařík si s úsměvem zapálil svůj oblíbený doutník a několikrát zabafal, než zvedl oči ke svému hostu.

„Tak se přeci posadte, posadte se!“

Kapitán Martin Melichar poslechl a usadil se do pohodlného čalouněného křesla v luxusně zařízené admirálské kajutě na palubě *Přemysla Otakara II.*, Tesaříkovy vlajkové lodi.

„S vaším úspěšným úderem mají naše letadlové lodě na kontě už šestou bitevní loď,“ liboval si Tesařík. „To není špatné na to, že ještě před čtyřmi měsíci měl palubní letectvo skoro každý – včetně mě – za neověřený koncept, do kterého se zbytečně cpou velké peníze.“ Zabafal z doutníku a nabídl kazetu s těmito tabákovými produkty Melicharovi.

„Dáte si?“

Melichar chvíli váhal, ale nakonec přijal. „Děkuji. A máte pravdu. Já ještě před nedávnem velel *Žilině* právě v těchto vodách a na palubní letectvo jsem skoro nemyslel. Teď je ze mě bůhví proč kapacita na palubní letadla.“

„Protože jste zvítězili. V Praze a jinde je spousta úžasných teoretiků,

ale vy jste to uvedli do praxe. Vy, Šprunc, Salina a hlavně vaši piloti, jako ten syn admirála Berga. Noviny doma vás všechny milují.“

„Já vím, kurýrní letadlo tuhle dovezlo další týden starý výtisk. Je tam i sloupek přímo o Bergovi a o jeho otci. Snad se z toho ten kluk nezblázní.“

Tesařík pozvedl obočí.

„Ale to nic. Ten mladík... má s otcem asi špatné zkušenosti a kolem něj je většina národa, co si ho idealizuje.“

„Karel Berg byl dobrý admirál. Jako člověka ho nemůžu posoudit. A po událostech v bitvě v Severním moři asi ani jeden nejsme úplně objektivní.“

Melichar přikývl. Během Česko–španělské války byl Tesařík kapitánem těžkého křižníku *Budapešť*, který spadal pod přímé velení admirála Berga. Dva týdny před slavnou bitvou v Drážďanském zálivu, v únoru roku 1940, vyslal admirál Berg oslabenou eskadru křižníků, aby zdržela španělskou flotilu, dokud do Drážďan nedorazí posily z Dukly a Berg nekonsoliduje své síly. *Budapešť* byla vlajkovou lodí té skupiny a na její palubě sloužil jako navigátor korvetní kapitán Martin Melichar. Eskadře se podařilo španělskou flotilu opravdu odlákat, Španělé nejspíš uvěřili, že vyplula celá česko–slovenská Severní flotila, protože si neuměli představit, že by vyslali tak silnou skupinu jen tak pro nic za nic. Určitou logiku to mělo, *Budapešť* byla vlajkovou lodí skupiny tří těžkých křižníků, dvou lehkých a šesti torpédoborců. Španělé je následovali v domnění, že se dostanou do křížku s českými bitevními loděmi.

Nakonec je ale nedokázali nahánět sem a tam a došlo na střelbu. Než střetnutí skončilo, byla noc a *Budapešť* i ostatní křižníky plápolaly jako pochodně. Melichar si to dobře pamatoval, stejně jako si pamatoval o necelých osm let později zkázu vlastní lodi *Žilina*. Obě měly zasažený můstek. Salva ze španělské bitevní lodi zabila velícího admirála, zranila Melichara a jeho potom z hořícího můstku dostal Tesařík.

Zachránila se sotva polovina posádky, ale jiné lodě na tom byly ještě hůř. Nicméně pod rouškou tmy se torpédoborcům podařilo

torpédovat jednu španělskou bitevní loď a ta se potom o osm dní později nemohla účastnit rozhodující bitvy v Drážďanském zálivu.

Bergův plán vyšel, byl oslavován jako hrdina – byť mrtvý hrdina. Inteliktuálně mohl Melichar jeho plán chápat. Jenže byl přítomen, když na palubu *Budapešti* osobně přišel Karel Berg, aby dal kontradmirálu Ševčíkovi instrukce. Viděl, jak mluví s námořníky, jak je povzbuzuje. Viděl v něm tu chladnou lhostejnost, s jakou posílá lidi na smrt. Byl dobrý herec, ale Melichar poznal, že mu je každý námořník ukradený a mrtví jsou pro něj jen čísla.

Takže ho nepřekvapilo, když se od Berga mladšího dozvěděl, jaký byl Karel Berg jako otec. Doufal, že mladíka trochu uklidnil.

Když se ticho už protahovalo, Tesařík si odklepal doutník, čím Melichara vrátil do reality. „No, doufám, že se tu zdržíte na večeri, je pozván i admirál Dobrovský a kapitáni *Prostějova* a *Čáslavi*. Stejně jako kapitán *Sokola* a jeho velící kontradmirál. Bude to taková pracovní–společenská večere. Budeme si vyměňovat názory a postřehy o palubním letectvu. Na nějakou dobu to bude poslední příležitost.“

„Jak to, pane? A ano, samozřejmě, že přijdu rád.“

Tesařík se usmál. „Já se mám do čtyř dnů znovu vypravit k tureckému pobřeží, spolu se *Sokolem* a doprovodem. Ale u toho vy už nebudete. Když jste to nakoušl, tak můžeme ty ofiiality možná vyřídit hned.“ Vstal, došel k zásuvce u stolu a vytáhl z něj obálku. „Mám tu pro vás rozkazy, kapitáne. *Blaník* se vrací domů. A nejen on. Stejně tak *Čáslav*, *Prostějov*, celá eskadra admirála Dobrovského a pár dalších lodí.“

„Takže nás posílají zpátky do Dukly? Přiznám se, že jsem už čekal, kdy rozkaz dorazí. Nic proti místu tady, ale myslel jsem...“

„Myslel jste správně, jakmile dorazil *Sokol*, bylo jasné, že vás vystřídá, ale to číslo s ruskou bitevní lodí jste sfoukli ještě dobře.“ Zakřenil se. „Mimochodem, v něčem se mýlíte. Neplujete do Dukly, ale do Drážďan. A vaše cesta bude trochu... netypická?“

*

Slovem netypická jejich cestu označil i Melichar toho večera, když se vrátil na palubu *Blaníku* a zasvětil do rozkazů svého prvního důstojníka.

„Netypická? No, taky způsob, jak to pojmout,“ mračil se fregatní kapitán Jiří Salina. „Ale pane kapitáne, proč máme proboha plout přes Atlantik u západního pobřeží Afriky? To naší cestě přidá alespoň deset dní, spíš víc, když se zhorší počasí. O nutnosti doplňovat palivo nemluvě.“

„Takový je rozkaz, fregatní. Předpokládám, že část toho rozkazu pramení z potřeby trochu zamávat vlajkou na místní diktátory a krále. Něco jako ‚Vidíte, tohle potopilo šest bitevních lodí, radši nás neštveť.‘“

„Afričtí králové a diktátoři – jako ten Askia II. u Pobřeží slonoviny – mě tolik netrápí. Spíš se bojím, co když si Španělé řeknou, že zkusí využít toho, že máme plno práce s Ruskem, a něco si na nás zkusí. I s letadlovkami by pro nás celé španělské loďstvo bylo oříšek, který bychom asi nerozlouskli.“

„To nejspíš ne, fregatní, ale toho bych se zase tolik nebál. Nicméně nehodlám nic riskovat, takže bych Atlantikem plul dál od Španělska a vzal to kolem Skotska. To rozkazy nespecifikují a já to i navrhl při večeri admirálu Dobrovskému, který souhlasil – on bude konvoji velet.“ Zahleděl se znovu do listin, které dostal od admirála Tesaříka. „Spíš mě fascinuje, že je tu psáno, že u západního pobřeží Jižní Afriky se máme připravit na přilet nějaké honorace. Nepíšíou koho, prý přiletí lehké transportní letadlo s nějakým důležitým papalášem.“

„Nějaký admirál si chce udělat inspekci?“ nadhodil Salina s trochu křivým úsměvem. „Nebo pan ministr?“

„Těžko říct, může to být i jeden z kontraktorů, kteří pomáhali *Blaník* stavět, koneckonců do konce srpna má vyplout sesterská loď *Sitno*, možná se chtějí podívat na nějaké poslední maličkosti, co by mohli na *Sitnu* vylepšit, ale i na to mi přijde už pozdě, když uvážíme, že *Sitno* už je prakticky hotové a za chvíli začne postupovat námořní zkoušky.“ Zvedl hlavu. „V každém případě vyplouváme za třicet šest

hodin. Chci kompletní inventuru zásob. Čekat by nás měla sice klidná, ale dlouhá cesta, tak ať nic nechybí.“

Salina se usmál. „Ano, pane!“

*

Nový Durban nechali za sebou. Tentokrát se vědělo, že svaz odplouvá zpět do Evropy a už se nevrátí. Místní obyvatelé se přišli rozloučit a zaplnili přístav. Včetně spousty bílých i černých dívek.

Lukáš Berg měl možnost se znovu vidět s Lesedi, strávili spolu ještě noc a potom se definitivně rozloučili. Stejně jako předtím i nyní si řekli, že nejspíš jeden na druhého zapomenou, ale popřáli si hodně štěstí. Berg Lesedi nechal nějaké peníze, nechtěla, ale trval na tom, stejně výplatu skoro za nic neutrácel.

Nemluvě o tom, že v Drážďanech na něj bude čekat další.

Teď stál na zádi hangárové paluby a sledoval zmenšující se přístav za nimi. Bylo to zajímavé, za půl roku to bylo podruhé, co takhle opouštěl Jižní Afriku, a měl pocit, jako by tam strávil půlku života.

Rozhodně tam ztratil spoustu kamarádů.

Jižní Afrika byla vůbec zajímavé místo.

Potom, co po Velké bouři zaniklo Holandsko a Británie měla plno jiných problémů, o Jižní Afriku se dlouho nikdo nestaral. Búrští osadníci si zde žili v izolaci s mentalitou třicetileté války. Masivní stěhování národů, které následovalo po Velké bouři, však zasáhlo i jih Afriky a uprchlíci z různých částí světa připlouvali ke břehům měst, ze kterých vzešel Nový Durban, Port Elizabeth nebo Kapské město. K tomu docházelo i ke sporům se Zulu a stovkám malých šarvátek. Nemluvě o nemocích, které tam přitáhli uprchlíci. Búrové časem získali nadvládu a pokusili se prakticky zotročit nejen místní černochoy, ale i všechny jiné přistěhovalce. To nakonec vedlo ve 30. letech k dalšímu kolu krvavých válek a nakonec oblast anektovali Češi a násilím ji přiřčenili ke svému království. Pokud se Berg nemýlil, většina obyvatel tu změnu spíš přivítala a jejich život se rozhodně zlepšil...

„Lukáši, co tu děláš?“

Otočil se a spatřil Lipinského, Hermana a Bětku.

„Koukám na moře, poslouchám vítr a ptáky, takové ty normální romantické věci.“

Alois Lipinski stanul vedle něho a nabídl mu cigaretu. Berg ji přijal a nechal si připálit.

„Myslíš na svoji černou holku?“

Berg zavrtěl hlavou. „Lesedi? Trochu. Ale spíš tak přemýšlím.“

Lipinski se jen ušklíbl. „Tys měl jen jednu? Myslel jsem, že když už jsi v Africe, chtěl jsi vyzkoušet víc zboží.“

Najednou se zarazil, zrudnul a letmo pohlédl na Bětku Severovou. Ta jen potřásla hlavou.

Bylo to zajímavé. Lipinského by nikdy nenapadlo takhle mluvit před jakoukoli ženou – nemluvě o tom, že Bergovi bylo trapně, jen jak uvažoval o „černoškách“ – ale Bětku téměř nikdo na palubě nepovažoval za „ženu“. Žena to sice byla, ale každý ji vnímal jako „jednoho z kluků“. Mohli jí říkat věci, které by normálně ženě neřekli.

„Pořád lepší chodit za děvčaty, než se snažit překonat agávovici.“ Berg vyfoukl kouř. „Mimochodem, tomu, že jsou v Africe černoši, by ses pomalu mohl přestat divit. Slyšel jsem, že na *Hradci Králové* a *Rokycanech* už mají nějaké černé námořníky. Pár Jihoafričanů taky šlo studovat na Palackého univerzitu a na vojenskou akademii v Liptovském Mikuláši. Za chvíli jich bude dost i u nás.“

„A myslíš, že je to dobře?“ zajímal se Lipinski.

„Já myslím, že je mi to hlavně jedno.“

Jindra Hradec ochotně změnil téma. „Ale já se těším domů. Myslíte, že dostaneme opuštěk?“

„Určitě,“ řekl Lipinski. „Po návratu celou posádku vypakují na několik týdnů. Hlavně, když budou *Blaník* čekat pořádné opravy a revize. Ty malé rychloopravy v Durbanu se nahradí něčím permanentnějším.“

„Pokud nás prostě nepřevelí na novou loď,“ zamumlal Berg. „To se může docela dobře stát. Pilotů je pořád málo a chystá se invaze do Švédska.“

„Nebo nás nechají učit nové piloty,“ řekl Lipinski. „To je taky reálná

možnost. Je zatím jen hrstka pilotů, která prošla bitvou v nových palubních letounech, a přežila. Mohou nás využít i na tohle.“

Bětka jen zavrtěla hlavou a trochu zamračeně se opřela o zábradlí. „To možná čeká mě. Učit. Jako předtím. A to je fajn, ale tohle mi bude chybět. Bude to znít divně, ale i ty boje mi budou chybět. A všichni víme, že doma mě už nenechají.“

Nikdo z chlapů nic neřikal. Bětka milovala létání více než cokoliiv ale ať už jí kapitán Melichar udělil v Africe jakoukoli neoficiální výjimku, doma ji prostě na palubě nenechají. Ženy na lodích nesloužily a už vůbec nelétaly do boje.

Berg, Lipinski i Hradec by s tím pravidlem všichni nejspíš souhlasili. Každý měl matku, sestru nebo dívku a nedovedli si je představit na palubě, jak dělají to, co dělali oni.

Ale Bětka byla jiná. Bětka byla prostě... Bětka.

Chystal se říct ještě něco, když v tom uslyšel divný zvuk. Na letadlové lodi – i takhle navečer, kdy kromě hlídek byla většina posádky v podpalubí a dívala se na film – se neustále ozývala spousta všemožných zvuků od namáhání kovu po víření vzduchu v každém záhybu. Ale to, co zaslechl, bylo jiné, trochu... animální. Berg strávil na lodích dost let, aby se šzil se všemi zvuky, co válečná loď vydává. Tohle mezi ně nepatřilo.

Rozhodl se to ignorovat. Možná se mu jen něco zdálo.

„Ať už nás přeřadí kamkoliv, já se rozhodně těším na opuštění domů do Jindřichova Hradce,“ pokračoval Hradec. „Jindra Hradec se vrací slavně do Jindřichova Hradce. Jak znám starostu, určitě mi bude chtít dělat průvod a...“

Berg ten zvuk uslyšel znovu. Co to bylo? Znělo to jako hodně hluboké hučení, jako když někdo troubí na tubu nebo v nějakém letadle něco divně duní. Muselo to být pod nimi. Ale co bylo pod hangárovou palubou? Tam se skladovaly a montovaly letecké pumy a torpéda. Ale co by tam mohlo být, co vydává tenhle zvuk?

„Omluvte mě,“ řekl najednou a hodil nedopalek cigarety přes palubu.

Hradec se zarazil ve výpravění. „Co je?“

„Něco jsem zaslechl a přemýšlím, co to je.“

„Tys něco zaslechl?“ ptala se Bětka.

„Jo.“ Zamířil k nejbližším schodům do podpalubí. „Zase se vrátím.“

„Máme jít s tebou?“ nabídl Lipinski zmateně.

„Ne, asi to chci prověřit sám.“

Bylo zvláštní, že nikdo z jeho přátel to neslyšel, ale Berg měl prý vždycky dobrý sluch. Alespoň mu to tvrdil lékař u odvodu.

V dílnách byla tma, ale v jednom místě se svítilo z pootevřeného průlezu. Berg šel tím směrem. V tu chvíli se zvuk ozval znovu. Jasně a zřetelně. Zvuk byl velice nepravidelný, nemohl ho vytvořit stroj.

Berg otevřel průlez a spadla mu čelist.

Uvnitř byli jeho dva námořníci, Otoman a Kunc a ještě něco třetího. Zvíře s dlouhýma nohama, peřím, dlouhým krkem, na kterém seděla malá hlava se zobákem a vykulenýma očima. Jak vstoupil a začal zírat, jedno z těch očí se na něj otočilo, jako by se pták ptal: „A co jako?“

Kunc se zrovna skláněl ke zvířeti a držel misku s nějakým zrním. Otoman roh dílny vykládal senem.

Oba vyskočili, když Berg vešel.

„Pane nadporučíku!“ vyjekl Kunc.

Otoman mlčel.

Pták stále divně civěl.

„Co...“ Berg hledal hlas. „Co to u všech ďasů je?“

„To... to je pštros, pane nadporučíku,“ řekl Otoman.

„Konkrétně pštros dvouprstý,“ dodal Kunc. „I když to je možná i zbytečná informace, pštrosů je jen jeden druh. Alespoň, co víme. Žijí kromě Jižní Afriky také v Asii a...“

„Ano, já vím, co je pštros, a vím, že *někde* žije.“ Berg se několikrát zhluboka nadechl. „Ale jsem si sakra jistý, že pštros nežije na palubách letadlových lodí. Takže, co tu dělá?“

„Jmenuje se Václav, pane nadporučíku.“

„Já se neptám, jak se jmenuje, já se ptám, co tu dělá... Proč Václav?“

„Podle knížete Václava, pane! Svatého Václava.“

„Je to fajn jméno, pane,“ přidal se Otoman. „Dokud ho neobjeví nějaký námořník, jménem Boleslav.“

Tohle začínalo být surreální.

„Dobře, tak ještě jednou. *Co tu ten pštros krucinál dělá?!*“

„Přivedli jsme ho. Jak nám po pádu našeho letadla dali první opuštěný, pane.“ Otoman prohodil rukama. „Našli jsme ho kousek za městem. Byl zraněný, zmatený. Určitě by tam umřel. To říkal Kunc, vyzná se v přírodovědeckých věcech.“

„Určitě by umřel, pane,“ přitakal mladší námořník.

„A tak jsme ho vzali na palubu,“ dodal Otoman. „Byl to dobrý skutek.“

„Proč jste ho nevzali do zvěrolékařské stanice v Novém Durbanu? Tam by se o něj snad postarali, ne?“

„No, to ano, pane nadporučíku, ale... no... my jsme mysleli... víte, loď nemá maskota.“

„Maskota?“

„Ano, pane. Předtím jsem létal na *Sokolu*, tam měli kočku. Jmenovala se Anežka. A na spoustě lodí mají psy. Jenom v Jižní Africe třeba na *Rokycanech*, *Opavě*, *Košicích*... Dokonce i na vlajkové lodi admirála Tesaříka, na *Přemkovi*... tedy na *Přemyslu Otakarovi II.*, tam mají prej psa.“

„Kočky a psi jsou něco jiného, tohle je... tohle je... pštros!“

„Ale je to náš pštros, pane,“ pípl Kunc.

„Je to velká bestie!“

„No já nevím, pane,“ namítl Otoman. „Říkáte, že psi jsou něco jiného, ale na *Opavě* mají prý komondora. Víte, co je to za velkou bestii? Nevím, jak ji narvou do kajuty!“

„A vy tady Václava chcete narvat kam? Tady do dílny?“

„Ano, tohle je osmička pane, tady se běžně nepracuje.“

Kunc se poškrábal na hlavě. „Ale na druhou stranu, pštros potřebuje pohyb.“

„A myslíte, že to ututláte?“ Berg už ani nebyl schopný se něčemu divit.

„No, ne... vlastně je fajn, že jste nás jako první našel vy, pane,“ řekl Otoman. „Co myslíte, že máme dělat? Co by udělal váš otec?“

Berg se ušklíbl. „Můj otec? Nechal by pštrosa zabít, hodit přes palubu a vás by degradoval. Ale já nejsem můj otec, nikdy jsem nebyl a nikdy nebudu. Takže, co se mě týče, já nic neviděl a to zvíře je tu na vaši zodpovědnost, a když něco udělá, bude to váš průšvih. Na vašem místě bych to ale co nejdříve dostal řetězcem velení přes bocmana až ke kapitánovi.“

„A co myslíte, že kapitán udělá?“ zeptal se Kunc trochu stíněně.

„No, určitě tu potvoru nezabije a určitě se s ní nebude vracet. Můžete mu navrhnout, že ji dáte do drážďanské zoo, jakmile se vrátíme. Pštrosů už tam pár je, bude mít kamarády.“

Otoman se rozzářil. „Ano, to by šlo. Děkujeme, pane!“

I Kunc se tvářil spokojeně. „Díky, pane.“

„Mně neděkujte, jděte za kapitánem. Ale něco mě zajímá.“

„Pane?“

„Proč proboha pštros?“

„No, protože jsme mohli, pane.“

„Jak jste ho dostali na palubu tak, že si toho nikdo nevšiml?“

Otoman se poškrábal na hlavě. „No... opravdu to chcete vědět, pane?“

Berg otevřel pusou a zase ji zavřel. „Ne, asi nechci, co?“

Pštros na něj nadále zkoumavě hleděl.

*

O dva dny později už *Blaník* plul podél západního pobřeží Afriky a námořníkům se dostaly na oči hluboké a geometricky přesné šrámy, které zůstaly na Africkém kontinentě po Velké bouři. Nový Durban, Port Elizabeth i Kapské město nechali daleko za sebou a teď se námořníci srocovali na palubě, aby viděli tu díru, která kdysi byla kusem Gabonu, Konga a místa, kterému francouzští kolonisté říkali Rovníková Guinea.

Byl to až děsivý testament tomu, co lidstvo stále ještě nechápe.

Uplynulo skoro sto let od Velké bouře a všichni špičkoví vědci na světě přicházeli pořád s novými teoriemi, co se mohlo stát. Jedno však bylo jisté. Lidstvo i celá planeta byly pouhým zrnkem v nějakém šíleném kosmickém soukolí. Nějaká přírodní síla, které se Země postavila do cesty, ji prostě rozmáčkla a poničila. Jako když dítě šlápně na hračku.

Námořníci postávali v hloučcích na pravoboku přídě *Blaníku* a sledovali tu děsivou preciznost, která rozřízla povrch Afriky stejně jako kusy Evropy, Asie a Ameriky. Tyhle řezy vlastně způsobily, že vzniklo Česko–slovenské království. Berg postával mezi nimi a napadlo ho, jak by se historie světa mohla asi vyvíjet, kdyby k téhle vesmírné anomálii nedošlo. Kde by všichni teď byli?

„Udělejte kolem mě kolečko!“

Námořníci se otočili za hlasem. Fregatní kapitán Jiří Salina stál také na palubě a zopakoval svůj rozkaz, zatímco si kapesníkem otřel zpoceně čelo. Blížili se k rovníku a srpnové teploty se šplhaly daleko přes třicet stupňů Celsia.

Naštěstí rychlost plavby způsobovala proudění vzduchu a na palubě bylo mnohem pohodlněji než v podpalubí.

„Koukám, že vás všechny zajímá ten šílený šrám po Velké bouři,“ řekl Salina, když se kolem něj shlukli. Bylo to asi čtyřicet námořníků, vesměs z řad mužstva, ale kromě Berga tu byl ještě Lipinski a pár dalších mladých důstojníků.

„To je dobře,“ pokračoval Salina. „Je to součást naší historie a vlastně i historie světa. *Hlavně* historie světa. A kapitán by byl rád, kdyby se o tom námořníci dozvěděli trochu víc. A protože Velká bouře je můj zájem, požádal mě, abych vám o tom něco řekl. Samozřejmě, tady je vás kolem čtyřiceti a na lodi je vás patnáct set, takže během příštích dnů budu dělat víc podobných výkladů s pomocí dalších dobrovolníků z řad důstojníků.“

Jak řekl „dobrovolníků“, Bergovi bylo jasné, že první důstojník ochotně z dobrovolní spoustu lidí.

Teď se Salina rozhlédl po námořnících. „Dobře, kdo mi může říct, kdy nastala Velká bouře?“

Asi třetina rukou se zvedla.

Salina ukázal na obtloustlého mechanika v první řadě. „Nagy?“

Námořník, spokojený, že si pamatuje jeho jméno, odpověděl. „31. května 1848, pane fregatní!“

„Dobře. A i když dodnes pořádně nevíme o Velké bouři mnoho, co přesně o ní můžeme říct?“

„No, byla spousta blesků a potom zmizely kusy pevniny. Po celém světě, pane,“ pokračoval Nagy.

„A zvedly se hladiny oceánů,“ přidal se další námořník. „Zničilo to celé země. Jako Okrajinu.“

„Ukrajinu,“ opravil ho Salina. „Ano, správně. A od té doby si vědci lámou hlavu, co se vlastně stalo. Proč jen tak zmizela pevnina, co se stalo? Bylo to pár dní, které změnilý náš svět a zahubily víc lidí než kdejaká válka. Tušíte něco o těch teoriích?“

Tentokrát zvedl ruku nějaký mladý poručík, kterého Berg neznal.

„No, mluvilo se o nějakém... transdimenzionálním posunu. Nebo tak to alespoň popsali nějací vědci. Myslím, že v Oslu, pane.“

Salina znovu přikývl. „Ano, říkalo se tomu teorie dimenzí, se kterou přišel poprvé profesor Jiří Samko ze Slezské univerzity v roce 1909 a potom s kolegou Josefem Nádvorníkem postulovali tuto Teorii přemístění v roce 1912.“

Jeden námořník zvedl ruku.

„Ano...“ Salina zapátral v paměti, „...Larde?“

„Pane fregatní, co je to postulovat?“

Salina chvilku stál nehybně a Berg se pro sebe ušklíbl.

„Představit nebo navrhopvat. Chtěl jsem tím říct, že Nádvorník a Samko představili tu teorii roku 1912. Teorie dimenzí je vlastně představa, že mimo naši realitu jsou ještě jiné, někde kolem nás. Jiné dimenze neboli rozměry. A nějakým způsobem se mohou tyto dimenze protnout a jedna se může dostat do druhé. Dvě reality se protnou a něco způsobí. V tomto případě zmizela velká část povrchu zemského. Nějaký paprsek – nebo blesky, jak to vnímali tehdy lidé – prolétl do naší reality a vymazal kusy Země. Nebo se prostě něco stalo a ty kusy se objevily v nějaké jiné realitě. A zároveň – a o tom se spekuluje poměrně krátkou dobu – je možné, že něco z jiné reality přišlo sem.“

Konkrétně voda. Všichni víme, že po Velké bouři se zvedly hladiny oceánů, ale když uvážíme, že zároveň zmizela pevnina, hladina světových oceánů by se nikdy nezvedla o tolik prostým táním ledovců. Musela se sem nějak dostat ta voda z jiné dimenze. Tak to alespoň dnes vidí většina světové akademické obce. Samkova a Nádvoříkova teorie byla přijata na kongresu v Paříži v roce 1920. V roce 1932 na kongresu v Pekingu přišel profesor Ling s doplňující teorií vody, která by vysvětlovala, jak to, že se oceány zvedly o tolik.“

Berg se rozhlédl. Touhle dobou už Salina své námořníky naprosto ztratil. Většina na něj jen prázdně hleděla a snažila se přijít na to, co přesně říká.

Jeden zvedl ruku.

Salina ho vyvolal. „Ano, Novotný?“

„Pane fregatní, kde je přesně ta vesnice, kde bydlí akademici?“

„Cože?“

„No, říkal jste něco o akademické obci. Tak mě napadá, kde ta obec je.“

Salina mohl dost dobře každou chvíli začít brečet, ale naštěstí ho zachránilo ostré hvízdnutí z lodních amplionů.

„Pozor celé posádce, celé posádce. Vyklidit vzletovou palubu, vyklidit vzletovou palubu! Připravte se na přistání letadla! Personál leteckého oddělení na svá stanoviště!“

Námořníci se rozutekli a okamžitě vyklidili letovou palubu kromě těch několika, kteří měli na starost přípravu na zachycení letadla. Berg zamířil do podpalubí, ale ještě si všiml, že Salina běží do „ostřůvku“ a na můstek.

*

„Všechno v pohotovosti, pane kapitáne.“

„Dobře, děkuji.“ Melichar na můstku *Blaníku* zavěsil telefon, který ho spojoval s korvetním kapitánem Páleníkem. Letecký důstojník lodi byl připravený na zajištění přistávajícího letadla.

Melichar si tedy teď vzal dalekohled a zkoumal horizont.

Zezadu k němu přistoupil Salina.

„Pane?“

„Vítejte, první důstojníku. Dostali jsme zprávu z Jižní Afriky. To letadlo s naším vzácným – a stále tajným – hostem je už na cestě. Letoun dotankoval v Kapském městě a do deseti minut by měl být tady.“

„Rozumím, pane. Nějaké speciální instrukce?“

Melichar odložil dalekohled a poškrábal se na hlavě. „No... přes rádio nám naznačili, že máme tuto osobu přijmout... vhodným způsobem. To je jediné, co mi řekli. Nevíme, kdo to je, ale myslím, že nic nezkazíme, když připravíte nějakou malou čestnou stráž a vyženete ven bocmana s píšťalkou. Jako kdyby přilétal admirál nebo ministr.“

Salina přikývl a ušklíbl se. „To asi dává smysl. A co když to bude nějaký úředník nebo kurýr, kterého někdo ze zahraničního trochu přecenil a tak kvůli němu dělají tajnosti a cirkus?“

Melichar se zasmál. „Tak bude úředník přijat bocmanovou píšťalkou. Alespoň bude mít zážitek.“

„Ano, pane.“

*

Berga znovu vyburcovali z podpalubí, aby udělal spolu s dalšími námořníky křoví při nástupu. Viděl, že vyhnali i Otomana a Kunce a pár dalších lidí z jejich perutě. Na obzoru se už blížilo letadlo. Berg se snažil rozpoznat, co je to za typ, ale nebyl si jistý. Vypadalo podobně jako jejich vlastní torpédové bombardéry Albatros, ale jak se to zvětšovalo, zdálo se, že to nemá nosníky na torpéda, ale zato větší kabinu.

Zahlédl i Bětku, jak se dívá na blížící se stroj a dlaní si cloní oči.

„Tušíš, co to je?“ zeptal se jí coby zkušební pilotky.

„Viděla jsem v Tatře na tohle plány, ale nevěděla jsem, že nějaké jsou už ve službě. TP-16. Nádrže mají oproti Albatrosu dvojnásobnou kapacitu, je to pro dálkový průzkum něčeho, co může odstartovat z letadlovky. Taky může vozit cestující.“